

שׁוֹסֵטְרָמָן

קומדיה בלשית מאת נעם גיל

דמויות:

פרוספר קינן – נהג מונית בסוף שנות הארבעים לחייו.

חני קינן – אשתו של פרוספר, באותו הגיל.

פרופסור אבישי קינן – גבר באמצע שנות הארבעים לחייו.

נעמי – בחורה צעירה ומסתורית, בת תשע עשרה.

אלירן – מלצר בחומוסייה, בן עשרים ושש.

עדינה – אלמנה זקנה.

פרולוג

חושך. במהלך המונולוג יתגלו בהדרגה כל דמויות ההצגה, עומדים לפני הקהל כאילו היו פסלים דוממים.

קולו של שוסטרמן : ברוכים הבאים להצגה "שוסטרמן". אני שוסטרמן, חננאל שוסטרמן ואני מת, או יותר נכון, אני הולך למות במהלך ההצגה. השעה היא תשע בערב ואנחנו בקרית מוצקין, המקום בו תתרחש ההצגה. כדאי שתדעו כבר עכשיו, לפני שהבלאגן יתחיל, שההצגה הזו לא דומה להצגות אחרות שאולי ראיתם. ההצגה הזו מתרחשת במוצקין, עיר קטנה וזניחה בארץ הקטנה והזניחה שבה אנחנו חיים. אין הרבה הצגות שמתרחשות במוצקין. במוצקין גרים ארבעים ושלושה אלף ושלוש מאות ושלושה תושבים ולכל אחד סיפור משלו. אבל הסיפור הזה, הסיפור שאתם עומדים לראות, יש בו משהו מיוחד בסיפור הזה, יש בו משהו... טוב, אתם תחליטו בסוף אם באמת היה בו משהו, בסיפור, אבל זה סיפור, על זה לא נוכל להתווכח, והוא מתרחש במוצקין והוא על אנשים ממוצקין: פרוספר, חני, נעמי, אלירן, עדינה, ואבישי. יש גם אותי, שוסטרמן, אבל אני מת, או יותר נכון אני הולך למות במהלך ההצגה... עוד מעט החברים פה יגלו שאני מת. עוד מעט הם גם יגלו באילו נסיבות החיים שלי הסתיימו ומי גמר אותי. מה שחשוב לעכשיו הוא שבחברתן של הדמויות האלו תבלו את הערב הזה בתוך הדירות, במרתפים, ברחובות ובסמטאות מוצקין. מה מיוחד במוצקין, אתם שואלים?

פרוספר (צועק) : הם לא שאלו!!

קולו של שוסטרמן : ובכן, מוצקין היא לא רק מקום, מוצקין היא מצב תודעתי... מוצקין היא... מוצקין היא...

פרוספר : אפשר להתקדם?

פרוספר וחני כבר התמקמו במקומותיהם. שאר השחקנים כבר לא על הבמה.

קולו של שוסטרמן (ממשיך) : מה שחשוב זה שזוהי העיר כפי שהיא, וההצגה מתחילה באמצע לילה אחד... או לפחות בסוף ערב אחד, בעיר שלא ידעה מעולם חיי לילה... (חושב קצת) זה מתרחש ברגעים שמבדילים את הערב מהלילה, ברגעים הקצרים שבין השקיעה לבין צאת הכוכבים או בין השעות הגדולות לשעות הקטנות...

פרוספר (חסר סבלנות) : טוב, נו... מה?

קולו של שוסטרמן : סליחה. (לפרוספר וחני) תתחילו. (לקהל) אנחנו נראה עוד מעט. תהנו.

תמונה 1

סלון ביתם של פרוספר וחנוני.

פרוספר יושב ועושה סודוקו על הכורסא. חני יושבת בצד השני של הסלון ומציירת את פרוספר עושה סודוקו על הכורסא.

כל הסלון מלא בציורים של חני שנראים באותו סגנון של "פרוספר עושה סודוקו" (פרוספר אוכל חביתה, פרוספר קורא עיתון בשירותים, פרוספר משחק קלפים, פרוספר רואה טלוויזיה).

על הקיר שמאחורה תלויים ציורים של חני ותמונות משפחתיות, בעיקר של פרוספר וחנוני בטיולים בטבריה, במצפה רמון, באילת עם חברים ומשפחה.

בהתחלה, חני ופרוספר עסוקים בענייניהם. אין ביניהם קשר. שניהם שותקים. את השקט מפרות מדי פעם התעטשויות של פרוספר.

לאחר זמן לא קצר של שתיקה הדדית, פרוספר וחנוני שוברים את השתיקה באותו הזמן.

הדיאלוג הבא נאמר סימולטנית על ידי שתי הדמויות (כפי שמסומן).

חנוני: בוא נעשה משהו. **פרוספר** (בדיוק באותו הזמן): האלרגיה חזר...

חנוני: סליחה? **פרוספר** (בדיוק באותו הזמן): אמרת משהו?

חנוני: דבר. **פרוספר** (בדיוק באותו הזמן): דברי...

חנוני: בוא נעשה משהו. **פרוספר:** האלרגיה חזר...

חנוני: היא חזרה? **פרוספר:** מה את רוצה לעשו...

חנוני: אני רוצה... **פרוספר:** כן.

חנוני: לקחת כדור? **פרוספר:** לקחת כדור?

חנוני: שאלתי אם... **פרוספר:** שאלתי אם...

חנוני: לקחת כדור... **פרוספר:** לקחת כדור...

חנוני: שאלתי אם... **פרוספר:** שאלתי אם...

חנוני (מאבדת עשתונות): שקט!!!

פרוספר מתעטש התעטשות מפלצתית.

חני : אני לא יכולה להיות פה יותר...

פרוספר (מנסה להתאושש מההתעטשות, מצונן): לקחת כדור?

חני : ...אני רוצה שמשוהו יקרה...

פרוספר : טלפסט או זילרגי?

חני : ...אני רוצה להקיף את עצמי באנשים...

פרוספר (לעצמו): מצד אחד הזילרגי מרדים אותי...

חני : ...אני רוצה להתייפיף.

פרוספר (עדיין מצונן, מחליף בין הדי לני): מצד שדי גם הסידוקליר...

פרוספר מתעטש שוב.

חני : בוא נעשה משהו!

פרוספר (מנסה להתאושש מהעיטוש): בא לי למות.

חני : בוא נצא!!

פרוספר (מקנח את האף): לצאת עכשיו זה להתלבש...

חני : אז בוא נתלבש...

פרוספר : ...להיכנס לאוטו...

חני : ...נתאפר...

פרוספר : ...למלא דלק...

חני : ...נמלא את עצמנו בכמה דלק שצריך.

פרוספר : ...שלא לדבר על חנייה...

חני (מתייאשת): די!!

פרוספר : בואי נחסוך, חני, ונשאר פה.

חני : ונעשה מה בדיוק?

פרוספר : רוצה לשכב?!

חני : לישון?

פרוספר נד בראשו ומתעטש. לוקח לחני זמן להבין למה התכוון.

פרוספר (עדיין מצונן, עדיין מחליף את הנ' בד'): אָדִי ואת, אדחנו, ביחד, במיטה, כמו פעם. וזה עוד בחידם.

פרוספר מתרומם, מציג עצמו בפני אשתו ומקנח את אפו תוך כדי. זהו לא מראה מזמין.

פרוספר: נו, בואי. זה הזמן בשנה.

חני מביטה בו מבט חטוף.

פרוספר (מבין את הרמז): אם את צריכה אותי, אָדִי בסודוקו.

פרוספר מתיישב על הכורסא וממשיך למלא את הסודוקו שלו ולקנח את האף.

חני: משעמם לי! שמעת אותי? משעמם לי!! אני רוצה לעשות משהו!!! אני רוצה שמשהו...

דלת הדירה נפתחת לפתע.

אל תוך שטח הדירה נכנסת נעמי, נערה צעירה בסוף שנות העשרה לחייה.

חני: ...?קרה.

נעמי מתנשמת, נראית נרגשת. היא מביטה בפרוספר, מחייכת (כאילו הייתה רץ מרתון שהגיע ליעדו).

חני ופרוספר מביטים על הנערה המסתורית, מבולבלים.

נעמי: הייתי צריכה לדפוק. סליחה. אני כל כך מתרגשת להיות פה. לא התאפקתי. לא הצלחתי להתאפק.

חני ופרוספר מביטים בה, מבולבלים.

נעמי סוגרת את הדלת מאחוריה ורצה לעברו של פרוספר. היא מחבקת אותו חיבוק אוהב.

נעמי (נרגשת): חיכיתי לרגע הזה כל כך הרבה שנים. (פונה לפרוספר) אתה לא תאמין כמה זמן חיכתי... (נעמי פורצת לפתע בבכי חרישי. היא לוקחת נשימה עמוקה, לעצמה) לא, נעמי, את לא בוכה. את לא בוכה. קחי את עצמך בידיים. את כבר לא ילדה קטנה, את... (שוב בוכה) קחי את עצמך בידיים!!

פרוספר וחני מביטים האחד על השני, מבולבלים. נעמי לוקחת שוב נשימה עמוקה ופונה אליהם.

נעמי (מנגבת את הדמעות מעיניה): טוב, את מתחילה שוב. (לוקחת נשימה עמוקה ופונה לפרוספר ולחני) שלום, השם שלי זה נעמי, הבת של יואב.

נעמי הולכת מאושרת לעברה של חני. היא מחבקת גם אותה. חני מביטה בה, מבולבלת.

נעמי: תסלחו לי, אני פשוט מאוד מתרגשת. (לפרוספר) הגעתי לפה בשביל להציג את עצמי בפניך.

פרוספר: בפניי?

נעמי: מעולם לא נפגשנו, אני ואתה, חוץ מפעם אחת. הייתי בת חמש ואתה באת לביקור מולדת. הזיכרון הראשון שלי בחיים הוא אותך מחזיק אותי בירושלים, ילדה קטנה ובכינית, ואבא לידנו ומאחורינו הכותל. זו הייתה הפעם האחרונה שנפגשנו.

פרוספר: מי?

נעמי: מה מי? אתה ואבא שלי, יואב. יואב קינן.

חני: אבא שלך יואב...

נעמי: ...קינן. מירושלים. (לפרוספר) הבן שלך.

פרוספר: שלי?

חני (לפרוספר): יש לך בן שאני לא יודעת עליו?

פרוספר: לא יודע, (לנעמי) יש לי בן שאני לא יודע עליו?

נעמי (מביטה סביבה, מבולבלת): הגעתי למקום הנכון? אתה קינן? סבא קינן?

פרוספר: סבא?

חני: סבא??

פרוספר: אני סבא?

חני: הוא סבא??

פרוספר: אני סבא?? אני לא שום סבא!! אני נראה לך סב... רגע, רגע, רגע... מי את?

נעמי: אני הנכדה שלך, נעמי, הבת של יואב. מירושלים. יואב, הבן שלך, ושל סבתא שלי, שלומית, אשתך המנוחה עליה השלום.

פרוספר: אשתי עליה ה... מה?

חני: שלום. היא אמרה שלום.

נעמי: לא יכול להיות שטעיתי. כתוב על הדלת בחוץ שקוראים לך קינן. אתה אבישי קינן. פרופסור אבישי קינן.

פרוספר: פרופסור?

חני (פורצת בצחוק לא רצוני): פרופסור???

פרוספר: אני פרופסור?

צחוקה של חני גובר.

נעמי: אתה לא פרופסור?

חני (עדיין צוחקת, בקושי מצליחה לדבר): הדבר הזה נראה לך פרופסור?

פרוספר: או סבא?

נעמי: הגעתי למקום הלא נכון?

חני לא מצליחה להפסיק לצחוק. נעמי עומדת לבכות. שתיהן על סף בכי.

נעמי: אני מצטערת, חשבתי שאתה מישהו אחר, חשבתי שאתה פרופסור אבישי קינן, הסופר, המשורר.

הצחוק של חני רק גובר.

חני: משורר?? (מצביעה על פרוספר) זה??? אולי תקריא לנו קצת מהשירים שלך, פרופסור?

נעמי: שמעתי שאבישי קינן גר במוצקין...

חני (עדיין צוחקת): "בלדה לסודוקו".

פרוספר: השם שלי לא אבישי, חמודה.

נעמי: אבל רשמתי פרופסור קינן. אתה לא פרופסור?

פרוספר (מתקן אותה): פרוספר.

נעמי: פרוספר?

פרוספר: השם שלי פרוספר קינן. לא פרופסור.

חני: נהג מונית.

נעמי: פרוספר??

פרוספר: זה השם שלי.

נעמי: פרוספר!?

פרוספר: פרוספר! פרוספר!!!

נעמי: אבל כתבתי פרופסור. אני בטוחה שרשמתי פרופסור.

פרוספר: לא יודע מה להגיד לך, חמודה. טעית בבית.

נעמי: פרוספר קינן? כל כך הרבה שנים חיכיתי למפגש הזה ועכשיו הגעתי ל... פרוספר?

נעמי מביטה סביבה. היא מתחילה לבכות.

פרוספר מביט על נעמי, שנראית חסרת אונים, אבודה.

נעמי (לעצמה): לא, את לא בוכה. את לא בוכה. את כבר לא ילדה קטנה. (לפרוספר ולחני)
אני בסדר, באמת שאני בסדר. סליחה על ההפרעה. זו הייתה טעות, טעות אחת גדולה...

נעמי מתקרבת לעבר הדלת. היא פותחת אותה.

נעמי (עומדת לצאת): סליחה, באמת, לא הייתי צריכה ל... אני כל כך מצטערת...

חני: לאן את הולכת?

נעמי (מבעד לדמעות): אני לא... אני לא יודעת... אולי...

חני: מה?

נעמי: אני אסתדר. יש למטה גן משחקים נחמד, אני אבִּלָּה את הלילה שם על הספסל ומחר...

חני (קוטעת אותה): על הספסל? כל הלילה?

נעמי: אני אהיה בסדר, באמת שאני אהיה בסדר.

חני: איך את תהיי בסדר על ספסל?

נעמי: אני...

חני: אין לך בית ללכת אליו?

נעמי: לא... אני וההורים שלי... עזבי, אל תדאגי לי.

חני: את לא ישנה על שום ספסל. בואי, כנסי. את יכולה לישון פה ומחר בבוקר נמצא לך סידור.

פרוספר: לא רעיון טוב, חני.

חני: עד שסוף סוף משהו קורה ואתה רוצה לזרוק את הילדה לספסל?

נעמי: לא, לא, פרוספר צודק, זה לא...

חני (קוטעת אותה): זה כן. הכל בסדר. את נשארתי פה וזה סוף הסיפור. בואי, כנסי.

פרוספר (לחני): אנחנו לא מכירים אותה.

חני: אנחנו מכירים אותה מספיק. קוראים לה נעמי, הנכדה של שלומית, הבת של יואב שהיה בכותל. יש לנו חדר אורחים עם מיטה, אפילו לא נשים לב שהיא פה.

נעמי: באמת? אתם בטוחים? כי אני יכולה...

חני (קוטעת אותה): כן, אנחנו בטוחים. ומחר בבוקר פרוספר יעזור לך למצוא את הפרופסור. בסדר?

נעמי: באמת? (לפרוספר) אתה תעשה את זה בשבילי? (פרוספר מהנהן בחוסר רצון) תודה, תודה, תודה, תודה. אתם הצלתם אותי, שניכם, אנשים טובים באמצע הדרך, ממש אנשים טובים באמצע הדרך, שניכם. אנשים טהורים, טובים, נדיבים, שניכם. לא אשכח את זה לעולם, מה שאתם עושים בשבילי, באמת שלא, אז תודה, תודה, תודה, תודה.

האורות יורדים.

תמונה 2

הבוקר שאחרי.

האורות עולים על פרוספר וחני שעומדים באמצע הסלון שלהם, בדיוק היכן שעמדו כשהאורות ירדו.

הסלון נראה מבולגן, הפוך, באי סדר מוחלט: מגירות ריקות על הרצפה, שני ארנקים ריקים מוטלים על הרצפה, הדלת של הבית פתוחה ונעמי לא שם.

פרוספר וחני מביטים סביבם.

אין מקום לספק, את המקום שדדו. כל דבר בעל ערך נעלם מהשטח.

פרוספר: בת של...

פרוספר מתעטש, מחפש סביבו שרידים מהשוד.

פרוספר: איפה הכדורים שלי?

חני, המומה, סוקרת את תכולת הבית.

פרוספר הולך לעבר מגירה בשידה שליד.

הוא מביט לתוך המגירה, מוציא משם אקדח.

חני מסתכלת בתוך הארונות.

פרוספר: היי!

חני מפנה את מבטה אליו. הוא מכוון אליה את האקדח ויורה בה. זרם חד של מים יוצא מהאקדח ופוגע בחני.

חני (עצבנית): תחזיר את זה.

פרוספר מחזיר את האקדח למקומו במגירה ומתעטש עיטוש מפלצתי.

פרוספר : דִּיקְתָּה אוֹתְדוּ, אהה?

חני : מה?

פרוספר : דִּיקְתָּה.

חני : דִּיקְתָּה?

פרוספר : דִּיקְתָּה!!

חני : נִיקְתָּה!?

פרוספר : אוֹתְדוּ.

חני (מביטה סביבה): לקחה את כל התכשיטים...

פרוספר : אני לא מאשים אותך...

חני : ...את השרשראות...

פרוספר : ...למרות שזה באשמתך...

חני : ...את העגילים...

פרוספר : ...אמרתי לך לא להכניס אותה לבית...

חני : ...את תליון הזהב שלי...

פרוספר : אבל את התעקשת... לא משנה, העיקר שהיא לא לקחה שום דבר בעל ער... שהיא לא לקחה שום דבר בעל...

פרוספר נעצר לפתע, כאילו נזכר במשהו חשוב.

פרוספר (לעצמו): רגע, רגע, רגע... לא, לא, לא, לא, לא, בבקשה לא....

פרוספר עוזב את חני ורץ לעבר ציור ממוסגר של חני, שתלוי על הקיר.

חני : מה אתה עושה?

פרוספר מוריד את הציור מהקיר ומסובב אותו. בחלק האחורי של הציור יש פתח סודי. הפתח קרוע כולו, אין שם דבר חוץ מבד הציור.

פרוספר (צעקה מחרישת אוזניים): לא!!!

חני (לחוצה, הולכת לעבר הציור): מה קרה לך?

פרוספר: לא!!!

חני: מה יש שם?

פרוספר: לא!!!!!!!!!!!!

חני: מה שמת שם?

פרוספר: אני גמור!!

חני: מה קרה?

פרוספר: אנחנו גמורים!!!

חני: כסף?

פרוספר: אמרתי לך לא לתת לה לישון פה...

חני: זה מה שהיה שם?

פרוספר: לא... אמרתי?

חני: כסף???

פרוספר: הכל באשמתך!!

חני: מתי שמת שם כסף?

פרוספר: מה זה משנה עכשיו?

גבר מסתורי, לבוש בחליפה אלגנטית, אלגנטית מדי אפילו, נכנס לפתע לתוך שטח הבית, מביט סביבו, סוקר את תכולת המקום. חני ופרוספר לא שמים לב אליו וממשיכים במשחק האשמות.

חני: אתה החבאת ממני **כסף**? אתה החבאת ממני **כסף**? ועוד בציור שלי? מה אם הם היו גונבים אותו?

פרוספר: למה שהם יגעו בציור שלך? מכל הדברים שיש בבית הזה, הדבר האחרון שמישהו ירצה, זה לקחת את הציור של...

פרוספר נעצר. חני מביטה בו, פגועה.

פרוספר (מגמגם): לא בגלל שלציור אין ערך, כי יש לו ערך... הוא שווה, הוא שווה המון, אבל הוא לא שווה כלום... כלומר כן שווה... שווה הרבה, אבל לא כציור, כלומר כן כציור, אבל לא כיצירת אמנות, כלומר כן כיציר...

אבישי (קוטע אותו): היא ביקרה גם אצלכם?

פרוספר וחני מסיטים את מבטם המופתע לעבר דלת הכניסה ורואים שם את דמותו של האיש המבוגר. האיש מביט סביבו, סוקר את שטח הדירה.

פרוספר: אף אחד לא דופק יותר על דלתות?

אבישי (ממשיך להסתובב בשטח הדירה, סוקר את המצב): אתה פרוספר?

פרוספר: כן?! ואתה...

אבישי: פרופסור. קינן. אבישי קינן.

פרוספר: אם לא אכפת לך, אנחנו באמצע... פרופסור קינן אמרת?

אבישי: אמת.

חני: אבישי קינן? אתה הפרופסור?

אבישי: היא באה אלי שלשום, ילדה נאה, נואשת, עדינה. היא קראה לי סבא...

פרוספר: גם לי היא קראה סבא.

אבישי: ...אמרה שהיא הנכדה שלי...

פרוספר: גם לי היא אמרה שהיא...

אבישי (ממשיך אותו): ...הנכדה של פרוספר קינן, נהג מונית. אמרתי לה שהיא התבלבלה, אני לא פרוספר, אני לא נהג מונית ואני ממש לא סבא. אני פרופסור אבישי קינן מאוניברסיטת חיפה. ואז היא החלה לבכות, רחמי נכמרו. אמרתי לה שהיא יכולה לישון על הספה. היא חיבקה אותי וכשהלכתי לישון הנערה, (מתקן עצמו) הנוכלת הזו לקחה את הכסף שלי, את התכשיטים של אשתי המנוחה, אפילו סכו"ם. אך חשוב מכל, היא גנבה את המהדורה הראשונה של ה"אודיסיאה" בתרגומו ובחתימתו של שאול טשרניחובסקי, אותו הספר שממנו אבי היה מקריא לי בילדותי לילה לילה.

חני (מתרשמת): שאול טשרניחובסקי?

אבישי (מהנהן בפאתוס): שאול טשרניחובסקי. אז כמובן שמלבד הערך הכלכלי הוא מבוטל, יש לספר הזה גם ערך סנטימנטלי עבורי ועבור משפחתי.

פרוספר: ומה המשטרה אמרה?

אבישי (מביט סביבו על הציורים, לא מרוכז): המשטרה אמרה ש... המשטרה אמ... המשטרה... סלחו לי, אבל לפני שנמשיך אני חייב לשאול אתכם שאלה. מי צייר את הציורים המדהימים הללו?

חני (נבוכה, מגמגמת): מדהימים? אני... אני ציירתי אותם.

אבישי (מופתע, אפילו נרעש): הציורים שלך? גברתי, אני המום. אם יורשה לי להיות בוטה, מה לכל הרוחות את עושה במוצקין? את צריכה להתרוצץ עכשיו בין גלריות בעולם.

פרוספר: אם לא אכפת לך, אנחנו ב...

אבישי (לא הקשיב לו, ממשיך): יש בהם שילוב נדיר של פרספקטיבות מודרניות עם סטרוקטורות קלאסיות מסורתיות.

חני (נבוכה): כן... זו הייתה ה... כוונה. אתה באמת אוהב אותם?

אבישי מהנהן. הוא מתמקד בציור של פרוספר משחק סודוקו (שעליה חני עבדה).

אבישי: על הציור הזה את עובדת עכשיו? (חני מהנהנת) מדהים, פשוט מדהים.

פרוספר: כן, מדהים, בואו נחזור ל...

אבישי (קוטע אותו, מביט בדמותו של פרוספר על בד הציור): העליבות האקזיסטנציאלית במלוא תפארתה... (פרוספר מתעטש) צימוק מוצקיני שנרמס על ידי עול הקיום... (פרוספר מתעטש שוב) בירוקרט מגוחך שיכול להגשים את עצמו על ידי משחק סודוקו סתמי (התעטשות אחרונה והחזקה מכולם) וכל זה מיוצג במשיכות מכחול נועזות, בצבעים חמים, בקומפוזיציה עקומה שמזכירה את בייקון, את מוֹדֵלְיָאֵנִי, את שְאָגָל... סֵזָאן אפילו?

חני (עושה עצמה חושבת בכובד ראש): אהה...

אבישי (מביט על התמונה שעליה חני עבדה בתחילת המחזה): נפלא. אם לא אכפת לך שאני שואל, מי זה הייצור הקפקאי העלוב הזה?

חני: פרוספר.

אבישי מביט על פרוספר ועל הציור.

אבישי (נבוך): אהה...

פרוספר (מצונן, עצבני): אכפת לך להגיד לדו למה באת לפה?

אבישי מביט על חני, היא מביטה בו חזרה. יש ביניהם רגע.

לאחר כמה שניות, אבישי רואה את מבטו הכועס של פרוספר ומתפכח.

אבישי: כן, סליחה... למזלנו, הבחורה הצעירה הזו, נעמי, שכחה משהו בבית שלי, דפטר.

פרוספר: דפמה?

אבישי: דפטר.

פרוספר: דפקר?

אבישי: דפטר!

תמי: דפטר!! דפטר!!!

אבישי: מחברת. יומן קטן שכתבה.

אבישי מוציא פנקס קטן מהכיס הפנימי של החליפה שלו.

פרוספר: קראת מה היה כתוב בדפקר?

אבישי: כל מילה.

פרוספר: נו ו...

האורות עולים על נעמי.

היא עומדת בחזית הבמה, פונה לקהל, מחייכת חיוך זדוני.

אבישי (פותח את הפנקס ומחפש את העמוד הנכון): לפני חודשיים בדיוק, בשעה תשע בבוקר, היא כותבת...

נעמי: יומני היקר, ישראל היא החור תחת של העולם. בני האדם כאן הם טיפשים, חיות פרימיטיביות שמאמינות בכל מה שימכרו להם כל עוד הסיפור מבטיח גאולה וסוף טוב.

אבישי (מחליף דפים ביומן ליום הנכון): עשרה ימים לאחר מכן היא כותבת...

נעמי: יומני היקר, היום פגשתי משפחה נחמדה בפיסת הגיהנום האנושית שנקראת "נהריה". אבא, אימא, בת ובן קטנים. רוקנתי לנחמדים את החיים. הנחמדים לא חשדו בכלום. גנבתי להם גם את החתול ושחררתי אותו אחר כך בחוף הים. הנחמדים לא יראו אותי ואת החתול שלהם יותר לעולם.

אבישי: שבוע אחר כך היא כותבת...

נעמי: יומני היקר, נפרדתי הבוקר ממשפחת שפירא שבחדרה. משפחת שפירא נפרדה משבעת אלפים שקלים שהסתירו מתחת ל...

אבישי (קוטע אותה): שבועיים אחרי היא כותבת...

נעמי: יומני היקר, זה עתה יצאתי מקרית אתא וממשפחת ברבירו, חבורה של דבילים כמו כל מי שגר במזבלה הזו...

אבישי: שלושה שבועות לאחר מכן היא כותבת...

נעמי: יומני היקר, נתניה היא בירת הטמטום העולמית... הרגע נפרדתי מ...

אבישי (ממשיך לקטוע אותה): ועשרה ימים...

נעמי: יומני היקר, רחובות...

אבישי: וארבעה ימים...

נעמי (מותשת): פתח תקווה...

אבישי: ושלושה ימים...

נעמי: כפר סבא...

אבישי: ויומיים...

נעמי (עצבנית, לאבישי): נו, מה?

אבישי: ועכשיו אנחנו מגיעים לקטע ביומן המתוארך לפני שבועיים בדיוק.

נעמי: יומני היקר, נסעתי במונית עם נהג טיפש, שוֹסְטְרָמָן השם שלו...

פרוספר: שוסטרמן? חננאל שוסטרמן?

נעמי: חננאל שוסטרמן דיבר בפלאפון עם חבר שלו, טיפש אחר בשם פרוספר קינן. שוסטרמן סיפר לי איפה פרוספר גר, (נגעלת) במוצקין.

אבישי: יום אחר כך...

נעמי (ממשיכה אותו): יומני היקר, קלוט את זה. מצאתי קינן נוסף, פרופסור. גם הוא גר במוצקין. אני אכנס לשני הבתים שלהם ל...

אבישי (קוטע אותה): ואת השאר אתם כבר יודעים.

חני: איך היומן עוזר לנו?

אבישי: אנחנו מדלגים ל...

נעמי: יומני היקר. התאהבתי אתמול בבוקר בבחור צעיר, מלצר בחומוסיית מוצקין. קוראים לו אלירן והוא חתיך על, טיפש כמו גירפה אבל חתיך. הוא חייך אלי ואמר לי שאני הדבר הכי יפה שהוא ראה. קלטת את זה? **אני** הדבר הכי יפה שהוא ראה. יומני היקר, כבר כתבתי לך שהתאהבתי בַּדְבִיל?

אבישי סוגר את היומן. האור על נעמי יורד.

אבישי: לדביל שלנו קוראים אלירן טולדו. חשבתי אולי לבקר בחומוסייה ולגלות איפה האלירן הזה גר. מה אתם אומרים? רוצים להצטרף אלי במסע לתפיסת הנוכלת? אודיסאה בעקבות האודיסאה, אם תרצו.

פרוספר (פונה לחני): מה את אומרת, חנילה?

חני (מתקנת אותו): חנה!!

פרוספר: מה?

חני (עדיין רותחת מזעם): אני לא רוצה לשמוע ממך חנילה. חנילה זה לאלה שאוהבים אותי...

פרוספר: אני אוהב אותך.

חני: ...אלה שלא מסתירים ממני דברים...

פרוספר: אני לא...

חני: ...אלה שלא משקרים לי, שלא גונבים ממני, אלה שלא מחביאים כסף בבית בלי שאני אדע ועוד בציור שלי. האנשים האלה יכולים לקרוא לי חנילה. בשבילך, אני חנה. הבנת אותי?

פרוספר: אני יכול להסביר לך למ...

חני (קוטעת אותו, תוקפנית): הבנת??

פרוספר מהנהן, מושפל.

אבישי: אז מה את אומרת, חנה?

חני (מתקנת אותו): חני. (לאבישי, מביטה תוך כדי בתוכחה בפרוספר) **אתה** יכול לקרוא לי חני.

אבישי: אז מה את אומרת, חני?

חני: אני אומרת בוא נלך.

חני לוקחת את המעיל שלה. אבישי מתקדם כבר ליציאה.

פרוספר: רגע... אני יכול להסביר לך למה עשיתי את מה שעשיתי?

חני, מתעלמת מפרוספר, יוצאת בעקבות אבישי.

אבישי (בעודו יוצא עם חני): תקשיבי, הציורים שלך ערערו אותי...

פרוספר (צועק אליה): חני!

אבישי: ...יש לך איזו מן טביעת עין ייחודית...

פרוספר: חנה!!

אבישי: ...שהיא גם ישראלית וגם אוניברסלית בו זמנית...

פרוספר: חנוש!!!

חני (מתעלמת מפרוספר, לאבישי): כן, היה לי חשוב לעשות משהו שהוא גם...

פרוספר: חנונלה!!!

חני: ...אוניברסלי...

פרוספר: אני דורש שתדברי איתי...

חני: אבל גם...

פרוספר: שמעת אותי?

חני: ישראללי...

פרוספר: אני דורש!

חני: ועוד בו זמנית.

פרוספר: אני דורש!! אני דורש!!! זה מה שאת עושה כשאני דורש? (חני ואבישי כבר לא שם) חני??? חנה??? חכו לי!!!

פרוספר רץ במהירות מבוהלת אחרי אבישי וחני אל מחוץ לבמה. קולות שירו של שלמה ארצי כבר נשמעים ומעבירים אותנו לתמונה הבאה.

תמונה 3

אלירן (שר ומנגן תוך כדי את "היא לא יודעת מה עובר עליי" בפאתוס של גבר מאוהב) :
"עכשיו אני מרגיש כאילו לא יודע כלום, עכשיו אני מחיש את צעדיי, את מסתכלת בחלון,
רואה אותי עובר בחוץ, את לא יודעת מה עובר עליי."

אלירן החתיך עומד בחזית הבמה עם גיטרה, לבוש במכנסיים קצרים וגופייה שחושפת יותר ממה שהיא מסתירה. במהלך השירה והנגינה הוא מתקרב לספה שבדירתו, עליה יושבת נעמי, גם היא חצי עירומה, לבושה בתחתוני בוקסר וחזייה/גופייה.

אלירן כבר לגמרי בתוך השיר. נעמי רוצה לקבור את עצמה ממבוכה.

אלירן (ממשיך לשיר): "בתוך עיניך הכחולות ירח חם תלוי..."

נעמי: אוקיי, בוא לא...

אלירן (קוטע אותה, ממשיך לשיר): " עכשיו את עצובה כמוני, בוודאי. את מוציאה את בגדיי, אוכלת לבדך ת'יתות, את לא יודעת מה עובר עליי..."

נעמי: אני כן יודעת מה עובר על...

אלירן (צועק): "אמנם אין אהבה שאין לה סוף..."

נעמי: לשיר הזה יש סוף?

אלירן: ... אבל הסוף הזה נראה לי מקולל."

נעמי: אלירן...

אלירן: "הולך בין אנשים ברחוב צועק או או או או או תגידו לה..."

נעמי: יפה מאוד, צעקת לי. בוא...

אלירן (קוטע אותה): "או או או או או או, תגידו לה..."

נעמי: היי!!!

אלירן מפסיק לשיר, מבוהל.

נעמי (מחבקת אותו): בוא למיטה.

אלירן (נרגש, רועד אפילו, מתנער ממנה): לא, את לא יודעת מה עובר עליי. זה מה שאני רוצה להגיד, זה מה שהשיר אומר, ואם קל לי יותר להתבטא בשירה, אני אתבטא בשירה.

נעמי: אוקיי, יפה. התבטאת בשירה, עכשיו בוא נזדיין.

אלירן: אני לא מסוגל לישון, אני לא מסוגל לעבוד, החומוס נופל לי בין הידיים, הלקוחות מתלוננים. את הוצאת אותי מהתלם, נעמי. ואני איש של תלם. תמיד הייתי בתלם. אבל פתאום אני מחוץ לתלם ואת היא זו ש... וואו, המילים לא יוצאות. איבדתי את אוצר המילים שלי. מה שאני רוצה להגיד לך זה ש... (לוקח נשימה ארוכה לפני שיטיל את הפצה) אני חושב שאני אוהב אותך. לא, אני לא **חושב** שאני אוהב אותך, אני **אוהב** אותך...

נעמי: מגניב, בוא למיט...

אלירן: אבל האהבה שלי אליך הפכה למסוכנת. אני מוצא עצמי בסיפור אהבה שהסוף שלו נראה לי מקולל. אני מחכה כבר הרבה זמן להגיד לך כמה אני אוהב אותך, כי, את יודעת, מחשבה מייצרת מציאות וכשבארזים נפלה השלכת, מה יגידו **אזובי** הקיר?

נעמי: מה?

אלירן (לא הקשיב לה, ממשיך): ואז, פתאום, ממש לפני שהאמת סוף סוף יוצאת לאור, אני מגלה את זה.

אלירן מוציא ספר מהתיק שמתחתיו, אותו ספר שנעמי גנבה מאבישי קינן.

נעמי: ספר.

אלירן: לא סתם ספר. האודסה...

נעמי: אודיסאה.

אלירן: מאת שאול ט-שרניחובסקי.

נעמי: הומרוס.

אלירן (מתקן אותה): ט-שרניחובסקי.

נעמי: צ'רניחובסקי.

אלירן: מה שאני רוצה להגיד שהספר הזה של ט-שרניחובסקי ענתיקה, עשיתי עליו גוגל, יותר מאלפיים חמש מאות שנה הספר הזה. וממה שאני רואה, הספר הזה הוא מהדורה ראשונה, נכון? כלומר הוא שווה בטח הרבה כסף, ספר בן אלפיים חמש מאות שנים נמצא לנו פה בין הידיים.

נעמי: זה **התרגום**, לא הספר המקורי, זה מהדורה ראשונה של התרגו...

אלירן (לא הקשיב לה, קוטע אותה): ואז גיליתי את זה.

אלירן מוציא צמיד יהלומים, חופן של תכשיטים נוצצים שנראים יקרים.

אלירן: אני יכול רק לנחש שמה שיש לך בתיק הוא יקר אחושרמוטה, נכון? (נעמי לא משיבה) וזה לא שלך.

נעמי: אז לא מזדיינים?

אלירן: איך את יכולה לחשוב בכלל על סקס ברגעים כאלה? את לא מבינה שאני אוהב אותך? אני-אוהב-אותך. את יודעת באיזה קונפליקט זה מציב אותי?

נעמי (אין לה כוח אליו): כן, מצד אחד, הלב שלך...

אלירן (קוטע אותה): מצד אחד הלב שלי שייך לאישה שאני אוהב...

נעמי: אבל מצד שני, האישה שאתה אוהב...

אלירן: ...אבל מצד שני, האישה שאני אוהב, את...

נעמי: ...גנבת, וזה מציב אותך בקונפל...

אלירן: ...גנבת. וזה מציב אותי בקונפליקט...

נעמי: ...שבין אהבה לבין מוסר...

אלירן: ...ואני לא מדבר פה רק על הגורן והיָקב, אני מדבר על אהבת אמת, אבל איך אהבת אמת תחזיק מעמד אם אחד מהאוהבים, משקר וגונב? כי זה לא מי שאת, נעמילה, אני רואה את זה עליך, אַת המלאך הטהור שמסתתר מאחורי כל שכבות הציניות, אַת הסינדרלה שמאחורי המכשפה...

נעמי: אוקיי...

אלירן: ...את הפרפר שמאחורי העכביש...

נעמי: הבנו...

אלירן: את היָפּה שמאחורי ה...

נעמי: דיי...!!!

אלירן: את אוהבת אותי, אהובתי? (נעמי לא משיבה) אני רואה עליך שאת אוהבת אותי. תכחישי כמה שתרצי, אבל העיניים שלך לא משקרות. הן החלון לנשמה היפה שלך. (נעמי עדיין לא מגיבה, זה נראה שאלירן פגע בעצב חשוף) רואים עליך שאת מפחדת, מפחדת לחשוף את הלב שלך, את הנשמה שלך, מפחדת מהאהבה, מפחדת מהקונפליקט הפנימי ש...

אבישי (ממהר לקטוע אותו): אוקיי, הבנו. ואז מה קרה?

תמונה 4

האורות עולים על אבישי, פרוספר וחני, שהקשיבו לכל הסיפור (כל התמונה עד כה הייתה פלאשבק שאלירן סיפר להם). נעמי כבר יצאה משטח הבית של אלירן.

אלירן: היא קמה והלכה.

אבישי: והספר?

נעמי חוזרת לשטח הבמה ולוקחת את הספר שאלירן החזיק.

חני: והתכשיטים?

נעמי חוזרת לשטח הבמה ולוקחת את התכשיטים מאלירן.

אלירן (נרגש): לקחה הכל.

נעמי יוצאת משטח הבמה.

פרוספר: מה עם הכסף?

אלירן: איזה כסף?

פרוספר: מה איזה כסף? לא הייתה לה בוקטה של כסף? (אלירן נד בראשו) אתה בטוח?

אלירן מהנהן ובוכה, תוך כדי, בכי חרישי. פרוספר מסייר בבית, מחפש בין המגירות.

אבישי: טוב, אין לנו ברירה אלא להמשיך בחיפוש.

חני: בדיוק. אנחנו צריכים לצאת ל...

אלירן (ממרר בבכי): נעמילה שלי!!

חני (מנסה להתעלם ממנו): ...כי בסופו של דבר...

אלירן (צועק לאלוהים): אהובה שלי!!

חני: ...ואנחנו לא יכולים ל...

אלירן: למה עזבת אות...

חני (קוטעת את אלירן): תהיה בשקט כבר!!!

אלירן: אני מצטער זה פשוט...

חני (ממשיכה אותו): אהבת אותה, כן, אנחנו יודעים. אבל בחייאת...

אלירן: כשהלב פצוע...

חני (ממהרת לקטוע אותו): כן, כן...

אלירן: והנשמה מרחפת אל על...

חני (מתעלמת ממנו): טוב, עזבו אותו. לאן אנחנו ממשיכים מפה?

אבישי: אנחנו...

פרוספר (קוטע אותו): רגע, רגע, רגע. פוס משחק. מישהו צריך להגיד את זה. היא מקצוענית, אנחנו חובבנים.

אבישי: מסכים.

פרוספר: תודה רבה. הגיע הזמן שנכניס לפה את המשטרה.

אלירן (מתרומם, מבוהל): משטרה??

חני: שב.

אלירן מתיישב באותה מהירות שבה התרומם.

אבישי: מדובר פה בנערה פיקחית, ערמומית, מקצוענית...

פרוספר: ומסוכנת!!

אבישי: ...שלא תבחל בשום אמצעי...

פרוספר: בשום אמצעי.

אלירן (מתרומם): בשום אמצעי?

חני: שב כבר!!!

אלירן מתיישב.

פרוספר (לחני): ואת זה הפרופסור אומר, לא אני.

אבישי: המסע שאליו אנחנו יוצאים...

פרוספר: בדיוק... מה??

אבישי: ...אודיסאה בעקבות האודיסאה, אם תרצו, לא נועד לחלשי הלב ובגלל זה אנחנו צריכים לשמור על ערנות...

פרוספר: מה? לא.

אבישי: ...להעז אבל לא להעז.

פרוספר: לא להעז, לא להעז.

אבישי: למהר, אבל לא להיות נמהרים...

חני: יפה מאוד, בואו נצא עכשיו ל...

אבישי (קוטע אותה, פוצח במונולוג מרגש): הספר הזה, שהפרחית החצופה גנבה לי מהבית...

חני: בוא נתקדם, אנחנו מאבדים אותה.

אבישי: ...זו התזכורת האחרונה שנתרה לי מאבי עליו השלום, פרופ' דב קינן מהאוניברסיטה העברית.

חני: אוקיי, ובגלל זה אנחנו צריכים להתקדם...

אבישי (שוב קוטע אותה, עוד לא סיים את המונולוג, אמוציונלי): אני אולי המוח מאחורי כל האופרציה פה, אבל גם לי יש רגשות. אני אהבתי את אבי. והנערה הזו גזלה אותו ממני. היא לקחה מכל אחד מאתנו, את הדברים החשובים לנו ביותר...

חני (בהתקף עצבים לא נשלט): חברים, עם כל הכבוד, לא צריך עכשיו לפצוח במונולוגים מיותרים! אני מבקשת!! אנחנו מבזבזים פה זמן יקר. בוא נמשיך ב...

אבישי (קוטע אותה): הטיעון שאני מנסה לבנות, וכאן אני מסיים, (בפאתוס, כאילו גילה את אמריקה) זה ש"חלומות אינם מתאמתים תמיד על ידי המאורעות." המשפט הזה לקוח מהאודיסאה. תקשיבו טוב טוב, "חלומות אינם מתאמתים תמיד על ידי המאורעות."

שקט. כל הנוכחים מנסים להבין למה הפרופסור התכוון. חני היא הראשונה לוותר.

חני: טוב, יפה, חלונות לא מתאמתים. יאללה, ממשיכים.

פרוספר: אפשר לדבר אִתְךָ שנייה בצד?

אבישי (מתעלם מפרוספר, לחני): השאלה היא, מה תהיה התחנה הבאה באודיסאה...
שבעקבות האודיסאה?

פרוספר: אתה יכול להפסיק להגיד את זה?

אלירן: אני יודע לאן היא הלכה.

חני: לאן היא הלכה?

פרוספר: לא, לא, לא... (לחני) תקשיבי לי!!

אלירן: אבל אם אני אגיד לכם, אני רוצה להצטרף לאוֹדִסֶה...

אבישי (מתקן אותו): אודיסאה.

אלירן: ...**שבעקבות האודסה**. (נוגע בלב שלו) אולי פה אין הרבה, (מצביע על הראש שלו) אבל פה יש... (הבין שטעה, עכשיו הוא נוגע בראש שלו) התכוונתי שאולי פה יש... כלומר אין, אבל פה... (נוגע בלב) כלומר שם...

חני (חסרת סבלנות): איפה היא???

אלירן: אתם חייבים להבין...

חני: לא, אנחנו לא חייבי...

אלירן (מתחיל לשיר): היא בליבי עכשיו...

חני: בבקשה לא!!

אלירן: בתוך ליבי. כמו הרבה צללים.

חני: לא! לא!!

אלירן: כמו הרבה שבילים.

חני: בואו נתקדם כבר!!

אלירן: כמו עשן.

חני: די!! מספיק עם שלמה ארצי!!! אני מתחננ...

אלירן (צועק צעקה שלמה ארצית): אהבתיה!!! אני יודע זאת פתאום!!!

חני (תופסת ומנערת אותו באלימות לא נשלטת): איפה היא, יא כלב???

אלירן: היא הלכה ל...

פרוספר (ממהר לקטוע אותו): די כבר!! תפסיקו הכל עכשיו!!! (כולם מביטים בו, מבולבלים) כולכם השתגעתם. אנחנו לא בסיפור של אגתה כריסטי, זה מוצקין פה. בואו נתקשר למשטרה. (פונה לחני) חנילה, תפסיקי את השטויות. בואי נחזור הביתה.

חני: אני לא חוזרת הביתה.

פרוספר: אז את תמשיכי בהרפתקה הזו עד ש...

חני (קוטעת אותו): לא, לא, לא, אתה לא מבין אותי, פרוספר. אני-לא-חוזרת-הביתה.

פרוספר: מה?

חני לא ממשיכה. פרוספר מביט בה, מנסה להבין את כוונותיה. לפתע, האימה נוחתת עליו.

פרוספר: את עוזבת אותי?

חני מהנהנת. פרוספר המום, מנסה למזער נזקים.

פרוספר: טוב, כולנו נסערים פה, וכן, עשיתי דברים שלא הייתי צריך לעשות...

חני (קוטעת אותו): עזוב, בוא נדבר על זה אחר כך...

פרוספר: את סתם אומרת.

חני: אין לנו זמן ל...

פרוספר: את סתם אומרת!

חני: היא בורחת לנו.

פרוספר: תגידי לי שאת סתם אומרת!!

חני (פיסת אמת שחיכתה לצאת כבר הרבה זמן): אני לא אוהבת אותך יותר!!!!

פרוספר: לא, אל תגידי את זה.

חני: אני מתבזבזת אתך, פרוספר. אתה מבזבז אותי.

פרוספר מביט על חני, רועד, אבל היא לא נכנעת. לאחר כמה שניות, היא מפרה את השקט.

חני: להתראות. (לאלירן ולאבישי) בואו נמשיך.

חני, אבישי ואלירן מתכוונים לצאת. פרוספר מביט בהם בלב שבור.

חני: מה התחנה הבאה?

פרוספר: חני?

אלירן: היא הייתה אמורה לפגוש זקנה אחת...

פרוספר: חני??

חני: מי?

אלירן: אני אספר לכם בדרך.

פרוספר (צועק לה בייאוש): את לא באמת התכוונת למה שאמרת, נכון???

אלירן (לפרוספר): גבר, תהיה חזק. (בדרכו החוצה) טרוק את הדלת ביציאה.

חני ואבישי כבר לא שם. אלירן מצטרף לחני ואבישי שכבר לא שם. פרוספר עומד שם לבד.

פרוספר: חני????????

תמונה 5

עדינה: עוד מעט אני אמות וכל העולם ישכח שהייתי פה.

עדינה, קשישה ושבירית, יושבת ליד נעמי, שעדיין עומדת, מביטה סביבה בסקרנות על שטח הבית.

עדינה (ממשיכה): הדבר האחרון שנשאר לי זה הצריף העלוב הזה... בואי, שבי לידי. כל כך הרבה זמן לא היה פה מישהו שידבר איתי. בואי, אל תפחדי.

נעמי מתיישבת לידה.

עדינה (מלטפת את נעמי): איזו יפה את, גם אני הייתי יפה פעם. כמוך. אמציה ואני היינו זוג מהחלומות. איזה חתיך הוא היה. אני הייתי הראשונה שלו, אבל הוא לא היה הראשון שלי. שעייה יעקובוביץ', הוא היה הראשון שלי. את מאוד יפה.

נעמי: תודה.

עדינה: מאיפה את מכירה את אמציה?

נעמי: אבא שלי, חננאל שוסטרמן, עבד עם בעלך בתעשייה האווירית עוד כשהוא היה מזכיר שם.

עדינה: את בת של חננאל? (נעמי מהנהנת) בת כמה את?

נעמי: תשע עשרה...

עדינה (קוטעת אותה): אוי, אני זוכרת כשהייתי בת תשע עשרה. היה בחור אחד, עוד כשהמדינה הייתה בחיתולים, שעייה קראו לו.

נעמי: יעקובוביץ', כן.

עדינה: הזיון הכי טוב שהיה לי.

נעמי כמעט נחנקת.

עדינה: שאמציה יסלח לי, אבל זה נכון. יום אחד הוא לקח אותי, שעייה לקח אותי לבית שלו, ההורים שלו עבדו בקצבייה...

נעמי: לא חייבים להיכנס לכל הפרטים.

עדינה: ...ומאחורי הבית היה מחסן...

נעמי (מכסה את אוזניה): לא, לא...

עדינה: ושם אני והוא...

עדינה עושה תנועות של זיון.

נעמי רוצה לקבור את עצמה ממבוכה.

עדינה: אף אחד לא נגע בי כמו ששעייה נגע בי...

נעמי: עדינה!! (עדינה מביטה בה) אם את צריכה את העזרה שלי, למצוא דברים שאת מאבדת או איבדת...

עדינה: את מדברת על הדולרים.

נעמי: כן, הדולרים.

עדינה (שוב פעם גולשת לנוסטלגיה): לאמציה היה אח...

נעמי: את לא צריכה לספר...

עדינה: קלמן קראנו לו...

נעמי: בואי נחזור לדולר...

עדינה (קוטעת אותה, ממשיכה בשלה): וקלמן לא ידע איך לגעת באישה...

נעמי (לאלוהים): תהרוג אותי עכשיו.

עדינה (לא שמעה אותה, ממשיכה): ודווקא לו, נבעך, היה (מסמנת לה איבר מין גדול) כזה גדול...

נעמי (מזועזעת): טוב, זה לא...

עדינה (מתעלמת ממנה, ממשיכה): הכי גדול במוצקין, וסמכי עלי, אני יודעת...

נעמי: את התחלת לספר על הדולרי...

עדינה: אני הייתי עם כולם, הייתי עם קְרִינִיץְקִי, מרחוב קריניצקי, הייתי עם אלבז מרחוב אלבז, עם בן אהרון מרחוב... הייתי עם כולם, לפני שהם היו רחובות כמובן. הייתי אפילו עם מורדי הגטאו... אין רחוב במוצקין שלא עשיתי.

נעמי: בת כמה את?

עדינה (מתעלמת ממנה, ממשיכה): אז לימדתי אותך את מלאכת האהבה, את קלמן. קלמן לא שכח אותי, הוא היה שולח לנו חבילות...

נעמי: של דולרים?

עדינה: אמציה החביא הכל מתחת לבלטות ושם זה נשאר.

נעמי: אני יכולה לעזור לך להוציא את הכסף מהבלטות, אם את רוצה.

עדינה: אוי, איזו ילדה טובה את. את יודעת, לרגע חשבתי שבאת לפה להתל באישה זקנה.

נעמי: אני? להתל?

עדינה: ילדה עדינה ויפה כמוך? אין סיכוי שמחשבה רעה אחת חלפה לך בראש. איזה מן בן אדם יגנוב מאלמנה זקנה וענייה? השטן אולי. לא את, מיידלע. את בן אדם טוב. נכון?

נעמי לא עונה, נבוכה.

עדינה: תסתכלי עלי.

נעמי מסתכלת עליה.

עדינה: לא יפה לשקר לאלמנות זקנות. (נעמי לא מגיבה, מביטה בעדינה מבולבלת) באת לפה לשדוד אותי.

נעמי מנסה להעמיד פני תם, אבל עדינה לא קונה את זה.

עדינה: אני מבוגרת מדי בשביל השטויות שלך ואני לא טיפשה כמו שאר הטיפשים שמהם את גונבת.

נעמי עדיין יושבת ליד עדינה, נראית נבוכה, כאילו עדינה בדיוק פגעה בה בנקודה רגישה.

אבישי: ואז מה קרה?

תמונה 6

האורות עולים על אבישי, חני ואלירן, שהקשיבו לכל הסיפור (כל התמונה עד כה הייתה פלאשבק שעדינה סיפרה להם).

עדינה: ואז קרה דבר מופלא. הילדה המבולבלת הזו, היא התקרבה אלי...

נעמי מתקרבת אל עדינה.

עדינה: עיניה דמְעוּ.

אלירן: עיניה מה?

עדינה: דמעו.

אלירן: דמעו?

עדינה: דמעו!

אלירן: דמעו?

עדינה: דמעו!! דמעו!!!

אבישי: העיניים שלה דמעו!!

אלירן: דמעו?

אבישי: מדמעות.

אלירן: דמעו מדמעות?

עדינה (מאבדת עשתונות): דמעו! עיניה דמעו!! דמעות בעיניים!!! עיניים דמעו!!!!
מדמעו...

אבישי (קוטע את עדינה): עזבי אותו. ואז מה קרה?

עדינה: היא התקרבה אלי והניפה את זרועותיה לעברי וחיבקה אותי.

נעמי מתקרבת אל עדינה ומחבקת אותה, נרגשת.

אלירן: ואיפה זה פגש אותך?

עדינה (לחני, מביטה על אלירן): מה הסיפור שלו...

עדינה נעצרת. בפעם הראשונה היא שמה לב לנוכחותו של אלירן וליתרונות הפיסיים שלו.

עדינה: שלום לך, חתיכי.

אלירן: פייר, ריגשת אותי.

עדינה: רוצה אתה לרגש אותי?

חני (ממהרת לקטוע אותה): חברים, בואו נתרכז!! מה קרה אחרי שהיא חיבקה אותך? מה היא אמרה?

עדינה עדיין רוכנת מעל אלירן.

חני: היי!!! (עדינה קופצת בבהלה) מה היא אמרה לך?

עדינה: היא אמרה לי...

נעמי (לעדינה, ממשיכה אותה): סליחה ותודה.

עדינה: ואז היא הלכה.

נעמי יוצאת משטח הדירה.

חני: מאיפה היא ידעה על הדולרים?

עדינה: רק בן אדם אחד היה יכול לספר לה. שוסטרמן.

חני: שוסטרמן?? את מכירה את שוסטרמן?

עדינה: אם אני מכירה את... הזיון הכי טוב שהיה לי.

חני (המומה): שוסטרמן???

אלירן: לא שעיייה?

חני: אַת ושוסטרמן? (עדינה מהנהנת) במיטה?

אבישי: בת כמה את?

עדינה: מה הגיל קשור? שוסטרמן יודע איך לגעת באישה, וסמכו עלי, אני יודעת איך לגעת בשוסטרמן.

חני (עדיין המומה): אנחנו מדברות על אותו שוסטרמן?

אלירן: מי זה שוסטרמן?

אבישי: אז שוסטרמן הוא החולייה המקשרת? המפתח לכל הפרשה הזו? הוא הארכי פושע?

חני: חננאל שוסטרמן??

אבישי (לעדינה): גברתי, את יודעת לאן היא הלכה אחרי שהיא הייתה פה?

עדינה: בוודאי שאני יודעת, ואני גם אספר לכם לאן הלכה, אבל בתנאי אחד, שגם אני מצטרפת.

חני: ממש לא!!!

עדינה (תקיפה): אני לא נשארת פה בזמן שאתם תמשיכו בהרפתקה שלכם.

חני: גברתי, את כבר אישה זקנה ואנחנו...

עדינה (ממהרת לקטוע אותה): זין בעין אישה זקנה. יש לי יותר כוח מהרקולס... ואני לא מחכה יותר, אני לא יושבת יותר, נמאס לי. (מצביעה על דלת הכניסה) נמאס לי להסתכל על הדלת הזו ולקוות למשהו שיקרה. יש לי עוד מה לתרום בהצגה הזו, יש לי תפקיד...

אבישי: עדינה...

עדינה (ממהרת לקטוע אותו): מישהי שודדת את העיר שלי ואני אמשיך לשבת בחיבוק ידיים! כאילו כלום לא קרה? זין בעין! זין בעין!!! אני מצטרפת וזה לא פתוח לדיון. מוצקין צריכה אותי!!!

אבישי: אוקיי, את מצטרפת. אז איפה היא?

עדינה (ממשיכה אותו): אני אגיד לכם בדרך. אין לנו זמן לבזבז. חייבים למהר. (מנסה לקום מהספה, לא קל לה) הנה, אני באה...

חני: יאללה, חזרה לאוטו.

חני, אבישי ואלירן יוצאים החוצה במהירות.

עדינה מתקשה לקום. אבישי חוזר, מביט בה מסתבכת עם הספה.

אבישי: עדינה?

עדינה (מתקשה לקום מהספה): לכו לאוטו, אני כבר מגי... הנה, אני מתרוממ... (לא מצליחה לקום) עוד שנייה אני מתר...

אבישי (מתקרב אליה לעזור): בואי, גברתי. תני לי לעז...

עדינה: עוף ממני!!!

אבישי קופץ אחורה, מבוהל. עדינה מצליחה סוף סוף לקום.

אבישי: ויצאנו לדרך...

אבישי, חני ואלירן יוצאים.

עדינה: רגע!!!

אבישי, חני ואלירן חוזרים, חסרי סבלנות.

עדינה: המשקפיים שלי.

עדינה מחפשת את המשקפיים על הספה. אבישי, אלירן וחני מנסים לרמוז לה שהמשקפיים תלויים לה מסביב לצוואר.

עדינה (לא שומעת אותם): איפה אתם משקפיי... איפה אתם... (שמה לב אליהם) הנה אתם. בואו נלך.

אבישי: ויצאנו לדרך...

אבישי, חני ואלירן יוצאים.

עדינה: רגע!!!

אבישי, חני ואלירן חוזרים שוב. חני על סף איבוד עשתונות.

עדינה: כדאי לשירותים לפני. (לא לירך) רוצה להצטרף, חתיכי?

אלין בורח לצד השני של הבמה, אל מחוץ לדירה. עדינה נעלמת בינתיים לתוך השירותים. אבישי וחני נותרו לבדם. שתיקה מביכה שוררת בין השניים. אבישי מפר את השתיקה.

אבישי: חני, אפשר בינתיים לשאול אותך משהו?

עדינה (צועקת מהשירותים): עוד שנייה אני אתכם!!!

אבישי: אני יודע שאנחנו מכירים רק כמה שעות ואת נמצאת במצב רגיש עכשיו בחיים שלך...

עדינה (מתוך השירותים, צועקת מחוץ לבמה): תתניעו את הרכב!!

אבישי (מתעלם מעדינה): ... אבל better safe than sorry, כמו שאומרים.

עדינה: אני כבר באה!!

אבישי (לעצמו): אוקיי, הגיע הזמן לקפוץ למים העמוקים.

עדינה (עדיין מהשירותים): אני אתכם עוד שנייה!!

אבישי (לוקח נשימה ארוכה לפני המשפט הבא): חני, עוד מעט מתחילה הביאנ...

עדינה: אל תחכו ל...

אבישי (מתפרץ עליה בפתאומיות מפחידה): את יכולה להשתין בשקט כבר!!!!

הבמה שקטה. אף אחד לא מדבר. אבישי מתאושש מהר מהתקף הזעם.

אבישי (פונה חזרה לחני, נושם נשימה עמוקה ומתחיל שוב): חני, עוד מעט מתחילה הביאנללה...

חני: הביאנללה?

אבישי: בוונציה. אני ואשתי האהובה היינו נוסעים לשם כל שנה לפני שהיא נפטרה... זו מעין מסורת ארוכת שנים שלי ושלה. רק לדבר על זה, מחזיר נשכחות. בכל מקרה, אני ושלוש היינו מפנקים את עצמנו כל שנתיים בכרטיסים פירסט קלאס ובמלון מהמם שצופה על כיכר סן מרקו בצד של הבזיליקה.

חני: הבזיליקה?

אבישי: בזיליקת סן מרקו.

חני: כן, סן מרקו... לא הבנתי על איזה בליזי... כן. בזילי... קום... קת... סן... מרקו.

אבישי: אני מקווה שזה לא יישמע לך חצוף מדי, אבל... חשבתי אולי... היית בוונציה, נכון?

חני: כן... אני...

אבישי: כי ביקור בביאנללה, היכרות עם האמנים המובילים, שיחה מעמיקה עם קולגות בתחום, יצירת קשרים, אני חושב שזו הזדמנות מדהימה בשבילך... להצטרף אלי לביקור בוונצ... (לפתע נעצר) וואו...

חני: מה?

אבישי: יש לי פרפרים בבטן.

חני: באמת?

אבישי: והם לא מפסיקים, הפרפרים.

חני: כן, גם אני קצת מרגישה...

אבישי: את הפרפרים? גם לך יש פרפרים?

חני: כן, יש לי גם פרפרים. אני מרגישה את ה... פרפרים.

אבישי: כאילו היינו בני שבע עשרה, אני ואת.

חני: ממש!!

אבישי: אני חייב להודות, כשראיתי אותך בפעם הראשונה וכשראיתי את הציורים שלך, חשתי במכת חשמל.

חני: באמת?

אבישי: מאז שאשתי נפטרה, אני הייתי גופה, אני הייתי מת מהלך, בן אדם אומלל שהתמכר לאומללות שלו... אבל עכשיו נכנסת לחיי כמו תרופה למחלת הבדידות שלי ופתאום האינטלקט שלי עומד חסר אונים אל מול... וואו, את כל כך יפה.

חני (מסמיקה): די!

אבישי: יפיפייה.

חני: תפסיק!

אבישי: חני.

חני: מה?

אבישי וחני מביטים האחד על השנייה. אבישי מתלבט ארוכות לפני שהוא מחליט לקפוץ על ההזדמנות. הוא מתקרב אליה, עומד לנשק אותה.

עשירית שנייה לפני ששפתותיהם נפגשות...

אלירן: אתם יודעים משהו? בסופו של דבר, כולנו באותה סירה.

אבישי וחני נסוגים זה מזו, מביטים על אלירן, שחזר בינתיים לדירה.

אלירן (ממשיך): כולנו פה ביחד באודסה הזו שנקראת ה"חיים", כולנו מפחדים מהבדידות, כולנו צריכים חיבור, קשר, דבק חזק שיחבר בן אדם לבן אדם... ואתם יודעים מה זה הדבק הזה? אהבה.

אלירן, כך נראה, מיצה את המונולוג.

אבישי מנסה שוב לנשק את חני, אבל שוב, לפני ששפתיו נוגעות בשפתיה, אלירן ממשיך.

אלירן (מדקלם משירות של שלמה ארצי "אחרי הכל את שירי"): אחרי הכל כולנו שיר...

אבישי שוב נסוג מחני, מביט על אלירן עם רצח בעיניים, אבל אלירן בשלו.

אלירן (ממשיך): ...לא עוד בשר ודם, לא עוד אנשים חיים, אלא שיר קיים, והוא עטוף מילים, השיר, מילים ומנגינה, וקצב מסוים, אחרי הכל, אנחנו שיר קיים...

אבישי וחני מביטים עצבניים על אלירן. זה נראה כאילו הוא הפסיק ללהג.

אבישי חוזר לחני, הוא מביט בה, היא מביטה בו. הוא מתקרב אליה, מנסה לנשק אותה.

אלירן לא סיים.

אלירן (הדקלום נהפך שירה): אז לפעמים כשקר לי, בשקט מתיישב אתך...

אבישי שוב נסוג מחני. הוא מביט זועם על אלירן, אבל לאלירן זה לא משנה.

אלירן (ממשיך, עכשיו כולו בשיר): ...ושר בלי מילים, אני שר לי, אחרי הכל, אַת שיר, אַת שיר נִקְתָּב...

חני: אתה יודע שיש עוד זמרים חוץ משלמה ארצ...

אלירן (כבר בתוך השיר): כל המילים שאת לחשת בי, כל המילים שאת לחשת הן שיר עכשיו. אוהבת, ועוד מה שחשת בי, מילים מילים בשיר נכתב...

אבישי: אלירן?

אלירן: טה לו לה לו לה לו לה...

אבישי: היי!!!

אלירן משתתק בבהלה, שם לב בפעם הראשונה למבט העצבני של אבישי.

אבישי: היינו באמצע משהו.

אלירן (שם לב בפעם הראשונה לסיטואציה): אהה, סליחה. תתעלמו ממני.

שוב אבישי מפנה את מבטו לחני. האם הרגע עבר?

אבישי עושה עוד ניסיון אחרון. הוא מתקרב לחני, אבל שנייה לפני ששפתותיהם פוגשות האחת את השנייה...

עדינה (צעקה מחרשת אוזניים מחוץ לבמה): סיימתני!!!!

כל מי שעל הבמה קופץ בבהלה. קולות ניאגרה נשמעים בקולי קולות. זהו. הרגע בין אבישי וחני אבד באופן סופי, רגע אינטימי שלא יחזור. עדינה יוצאת החוצה מהשירותים.

עדינה: בואו נצא. אנחנו במרוץ נגד הזמן!!

אבישי עדיין מביט מתוסכל על חני, שכבר נראית להוטה להמשיך.

עדינה מתקדמת בצעדים איטיים לעבר הדלת (עדיין לא חצתה את אמצע הבמה).

עדינה (בצעדי צב): אנחנו לא מחכים לאף אחד!! שמעתם אותי? לאף אחד!!!

אלירן (לאבישי העצבני, בדרכו החוצה): מה?

תמונה 7

פרוספר נכנס לתוך ביתו. פניו קפואות.

בניגוד לאופן שבו עזבנו אותה, הדירה עכשיו מסודרת ונקייה. אבל פרוספר שקוע בדברים אחרים, הוא לא מביט לשנייה סביבו.

הוא נראה עייף, סחוט, מוריד את מעילו ומתיישב על הכורסא, בדיוק כפי שישב בתחילת המחזה.

לפתע, דמותה של נעמי מופיעה מכיוון חדר השינה (שמחוץ לבמה). היא נעמדת בקצה הסלון. פרוספר, לא שם לב אליה, בוחה קדימה בייאוש. מבטו מוסט לעבר חוברת הסודוקו שאותה פתר כשהמחזה התחיל.

הוא לוקח את החוברת ואת העט שלידה ובוהה בסודוקו. הוא מתפתה לקחת את העט ומתחיל למלא את הסודוקו, אבל אחרי שניות בודדות הוא מפסיק ומתחיל, בהתקף עצבים אלים, לקרוע את החוברת, לזרוק את הדפים לרצפה, לרסק את כל מה שהיה מהסודוקו. זהו התקף עצבני ואלים של ייאוש וחרדה.

נעמי: פרוספר?

פרוספר, עדיין בהתקף עצבים, קופץ בבהלה.

נעמי: מה אתה עושה?

פרוספר קם ונעמד מולה, כולו רועד.

נעמי: איפה הייתם? אני חיכיתי לכם כל ה... מה אתה מסתכל עלי ככה?

פרוספר עדיין בוחה בנעמי, עדיין המום, עדיין חסר מילים.

נעמי: הכל בסדר? מה קרה? אתה יכול לדבר בבקשה?

פרוספר: מה את עושה פה??

נעמי: מה אני עושה? מה אתם עשיתם?

פרוספר רץ לעבר הקיר. הוא מזיז את התמונה. הכסף עדיין לא שם.

פרוספר: איפה הכסף שלי??

נעמי: איזה כסף?

פרוספר: למה חזרת?

נעמי: למה אני חזרתי? ישנתי בחדר הצדדי וכשהתעוררתי לא הייתם פה, והבית היה הפוך, אז חיכיתי וחיכיתי וסידרתי את הבית ואז הגעת.

פרוספר: ומה עם אבישי קינן?

נעמי: סבא?

פרוספר: הוא היה פה. והוא לא סבא שלך.

נעמי: הוא היה פה? למה לא הערתם אותי?

פרוספר: הערנו? את היית בכלל אצל אלירן.

נעמי (מבולבלת): מי זה אלירן?

פרוספר: תפסיקי לעשות את עצמך. את עושה את עצמך. הוא קרא לנו את הדפקר שלך.

נעמי: דפקר? איזה דפקר? אין לי שום דפ... למה אתה מסתכל עלי ככה? מה אתה חושב שעשיתי? (פרוספר עדיין בוהה בה, נעמי קמה ללכת) טוב, אני הולכת.

פרוספר (תופס אותה): את לא הולכת לשום מקום.

נעמי: תעזוב!! אתה מפחיד אותי, פרוספר.

פרוספר: תחזירי את מה שגנבת!!!

נעמי: נשבעת לך בכל היקר לי, לא גנבתי אף פעם שום דבר מאף אחד.

פרוספר: מי סיפר לך על הכסף?

נעמי: איזה כסף?

פרוספר: אל תעשי את עצמך!! הכסף שהחבאתי בציור.

נעמי (בוהה קדימה, מבולבלת): בציור? החבאת בציור? (מתפכחת מהבלבול) אתה חייב להאמין לי, אני אולי ילדה מבולבלת, אבל מעולם לא עשיתי רע לאף אחד.

פרוספר לא משיב לה. הוא מתעטש התעטשות רצינית.

נעמי: אפשר לשאול מה אתה חושב שעשיתי?

פרוספר (מצונן, מחליף את הנ' בד'): מישהי רוקנה לדו את הבית אתמול בלילה, הלילה שבו דכנסת לבית שלדו.

נעמי: אז אתה חושב שגנבתי לכם תכשיטים וכסף מהבית, ברחתי מפה ואז, אחרי כמה שעות, החלטתי לחזור לזירת הפשע כי... למה? התגעגעת? כי החלטתי שמבולגן פה מדי אז באתי לסדר את הבית? (פרוספר בוחה קדימה, מבולבל) נשבעת לך ביקר לי מכל, לא לקחתי שום כלום. אני לא גנבת, מעולם לא גנבתי שום דבר מאף אחד. ואם אתה לא מאמין לי, תקרא למשט... (מביטה סביבה) רגע, איפה חני?

פרוספר: איפה חני? מחפשת אותך, זה איפה חני. (מתעטש התעטשות מפלצתית, מצונן) אדי כל כך צריך אותה עכשיו, את חדילה. לא יודע מה אדי אעשה אם חדי תעזוב אותי, אדי אמות, זה מה שיקרה.

נעמי: למה שהיא תעזוב אותך?

פרוספר: למה שהיא תישאר איתי? היא צודקת, אדי בזבוז של מקום.

נעמי: לא, אל תגיד את זה.

פרוספר: אבל זה דכון, אין לי ערך. אין לי מה להציע.

נעמי: יש לך הרבה מה להציע...

פרוספר (קוטע אותה): בשביל מה הייתי פה בעולם הזה? סודוקו? מה יגידו עלי כשאמות?

נעמי: אתה יודע לאן היא הלכה?

פרוספר: מה יספרו עלי אחרי שתיגמר ההצגה שלי?

נעמי: איזו הצגה?

פרוספר: במי נגעת? את מי עניינתי? אני מעניין? מה מעניין ביי? אין בי שום דבר מעניין. אני לא מעניין.

נעמי: היא עדיין אוהבת אותך.

פרוספר: היא לא אוהבת אותי. למה שהיא תאהב אותי? יש בי משהו שראוי לאהבה?

נעמי: בוא נצא למצוא אות...

פרוספר: בעל שמסתיר מאשתו כסף שהוא הרוויח, זה מי שאני.

נעמי: אתה יודע איפה היא?

פרוספר (עדיין בשלו): אז בהתחלה הסתרת קצת ממה שהרווחתי במונית, כסף שחור, כמה גרושים, טעיתי, אני מודה שטעיתי, אבל זה לא שהיא טלית שכולה תכלת, ובואי נשאיר את זה שם.

נעמי מניחה את זה שם. פרוספר לא.

פרוספר: היא הייתה עם מישהו אחר ובואי נשאר את זה שם. לפני שלוש שנים, ואני משאר את זה שם. כמעט שנה היא הייתה עם הגיורא הזה, ואת זה אני משאר שם. ובינתיים גיורא נסע לקנדה, אז פחדתי שהיא תרצה גם... פחדתי שהיא... פחדתי שהיא...

פרוספר נעצר לפתע, בוחה קדימה, נראה מוטרד, מפוחד אפילו, כאילו הצליח זה עתה לפתור את התעלומה. נעמי מביטה בו, מבולבלת.

פרוספר (רועד, נסער): אלוהים ישמור.

נעמי: מה?

לאחר כמה שניות, הוא מפנה את מבטו המבוהל לנעמי.

פרוספר: אלוהים ישמור!!!

נעמי: מה קרה?

פרוספר: א-ל-ו-ה-י-ם י-ש-מ-ו-ר!!

נעמי: על מה אתה מדבר?

פרוספר: אלוהים ישמו... בואי!!

פרוספר לוקח במהירות את נעמי ומושך אותה בנחישות אל מחוץ לדירה.

נעמי: לאיפה הולכים?

פרוספר: (מושך אותה החוצה): לפתור את הסודוקו, זה לאיפה.

נעמי: ואיפה זה?

אבישי: עוד מעט תגלי!!

תמונה 8

דפיקות חרישיות נשמעות, מלוות בדפיקות חזקות יותר.
עברנו לביתו של שוסטרמן.
דירה ריקה המורכבת מספה, שטיח וכיסא.
על הספה מונחת גופה שמוסתר על ידי סדין. במרכז הגופה, באזור איבר המין, מופיעה בליטה גבוהה.
כאשר הדפיקות על הדלת גוברות, הדלת נפתחת לפתע.
אלירן ואבישי מביטים פנימה בחשד ובחשש. הם דוחפים את הדלת וכמעט נופלים פנימה.
אליהם מצטרפת חני. עדינה מגיעה אחרונה.
כל השלושה סוקרים את הדירה.

חני: חננאל?

עדינה: שוסטי?

חני: זו חני... אשתו של פרוספר.

אבישי: יש פה מישהו??

עדינה: שוסטי? זו עדינה!

חני: אין פה אף אחד...

חני פתאום שמה לב לגופה שעל הספה.

חני: חננאל?

חני מתקרבת לגופה ומביטה עליה, מזועזעת, המומה. אלירן ואבישי הולכים לקראתה.

אלירן: מה יש שם? איפה ה... לא, לא, לא, אל תגידי לי שזה... (מביט בגופה מבעד לסדין בפעם הראשונה, צועק צעקה מחרישת אזניים) בן פורת יוסף!!!!

אבישי (גם מביט בגופה): לכל הרוחות!!!!

אלירן: ריבוננו של עולם!!!

אבישי: אבינו מלכנו!!!!

כולם מביטים המומים על ה"בליטה" של חננאל. חני ועדינה הן הרגועות שבחבורה, מרימות מעט את הסדין ובוהות כמו שתי מדעניות על איבר מינו של חננאל.

עדינה: איך זה עוד עומד?

חני: זה עומד? איך זה עומד?

אלירן מיד מחבק את עדינה.

אלירן (בהתקף חרדה): לנשום, לנשום, לנשום...

אבישי (גם בפאניקה): אני עומד למות.

אלירן (לעדינה, הרגועה): תנשמי!! תנשמי אמרתי!!!!

אבישי: אני לא רוצה למות!!!

אלירן (לעדינה הרגועה): למה את לא נושמת?

אבישי: אני לא יכול למות!!! אני לא יכול למות!!!!

אלירן (לחני, על עדינה): היא לא נושמת!!!

אבישי: אני שונא מוות!! שונא!!!

אלירן (לעדינה): יהיה בסדר, אני יודע שבגילך זה לא קל ל... אבל... תנשמי כבר!!!

אבישי: כולנו הולכים למות!!!!

אלירן (בהתקף חרדה אקוטי): תישארי רגועה אמרתי!!! (לחני) משהו לא בסדר איתה. (לעדינה) יהיה בסדר!!!! יהיה בסדר!!!!

חני ועדינה מביטות האחת על השנייה, המומות מהדביליות הפחדנית של שני הגברים.

חני מתקרבת לגופה, רוכנת ובודקת אותה.

עדינה: הוא נושם?

חני נדה בראשה.

אלירן (עדיין מפוחד): ככה אנשים מתים? עירומים, על הגב, עם הפיפי שלהם עדיין...

עדינה (פונה לשאר הנוכחים): מישהו משחק אתנו משחקים ואני רוצה לדעת מי אחראי למה שקורה פה, אני רוצה לדעת מי רצח את חננאל שוסטרמן?

אבישי: מה הוא אוחז שם?

חני: איפה?

אבישי: ביד שלו, הוא אוחז דבר מה ביד שלו.

חני מתקרבת אליו, מוציאה את מה שבידו ומתרוממת, מחזיקה בידה מכתב.

היא פותחת את המכתב.

אבישי: מה כתוב שם?

חני (מפנה את מבטה המפוחד לנוכחים לאחר שקראה מעט): זה ממנה.

אבישי (מפוחד): לא טוב, לא טוב, לא טוב.

עדינה: מה כתוב שם?

האורות עולים על נעמי, שנעמדת בחזית הבמה, פונה לקהל.

נעמי (מקריאה את מה שחני קוראת, מחייכת חיוך שטני ומפחיד): דבילים יקרים, אני יודעת איפה הייתם, איפה אתם עכשיו, אני גם יודעת איפה תהיו. לא כדאי לכם להתעסק איתי. אתם חושבים שאתם חזקים וחכמים, אבל אתם קופצים ראש לתוך מלכודת שאני טומנת לכם. סמכו עלי, אין לכם את היכולת להתמודד איתי, אז עדיף שתחזרו לקונכיות שלכם ותמשיכו לנהל את החיים המשעממים שאתם חיים. כאן מסתיימת האזהרה, ועכשיו לאיום. אם תמשיכו במסע שלכם, כולכם תפגעו. אתם תיחשפו לא רק לעוצמה שלי, אלא לחולשה שלכם, לחוסר האונים שלכם, לדביליות שלכם.

נעמי סיימה, אבל חני עדיין ממשיכה לקרוא.

אבישי: זהו?

חני: לא, יש עוד.

אבישי: מה?

חני מפנה את מבטה המפוחד מהמכתב לעדינה, אבישי ואלירן.

אבישי: מה כתוב שם??

האורות עולים שוב על נעמי.

נעמי (ממשיכה): נ.ב. אחד מכם אינו מי שהוא טוען שהוא. אחד מכם הוא בוגד, נחש, צבוע, צלופח, שמסתתר תחת זהות בדויה ומוביל אתכם למלכודת שממנה לא תינצלו. אל תסמכו על אף אחד, חוץ מעל עצמכם, כי יש בוגד ביניכם והוא מסוכן, אלוהים כמה שהוא מסוכן. כמו מפלצת, כמו עכביש, כמו מכשפה... יאללה, ביי.

האורות על נעמי יורדים.

כל הנוכחים – עדינה, אלירן, חני ואבישי – מביטים האחד על השני בחשדנות.

אף אחד לא מדבר, כולם נראים מפוחדים, מתרחקים האחד מהשני.

אבישי הוא זה ששובר את השתיקה.

אבישי (מפוחד): טוב, אני חושב שאני מדבר בשם כולם כשאני אומר שהיה נחמד ונחמד שהיה, אבל נראה לי שכדאי ש... (מתקרב לעבר דלת הכניסה) כי היא מעלה פה טענות מעניינות, הבחורה הזו... לא יודע מה אתכם, אבל אני השתכנעתי ש...

חני: אתה הולך?

אבישי: אהה... כן.

חני: אבל אתה התחלת את החקירה הזו.

אבישי: נכון, אבל אני לא... כלומר אני כן... אני לא נכנע, אבל... את יודעת... (מצביע על הגופה) אז... כן...

אבישי כבר ליד הדלת, אבל עדינה, שעמדה שם כל הזמן הזה, סוגרת אותה בפניו.

עדינה (בנחישות מפחידה): אף אחד לא הולך לשום מקום עד שאנחנו מגלים מי חיסל את שוסטרמן.

אבישי: סליחה, גברתי, תני לי לצאת. אני דורש שתתני לי לצאת.

עדינה: אתה רוצה לצאת? אתה תצטרך לעבור דרכי.

חני: מה אנחנו מחמיצים? משהו פה לא מתחבר לי.

אלירן (מצביע על הפתק שחני מחזיקה): הפתק הזה, זה לא נעמי. היא לא יכלה לכתוב אותו. אני אומר לכם, היא לא מלאך, היא שטן (חושב קצת על מה שאמר, מבין שהתבלבל).

עדינה: למישהו מאתנו יש את התשובות, ואני רוצה לשמוע אותן, את התשובות.

אבישי: כן, אותי התשובות פחות מעניינות עכשיו, אני יותר מרוכז ב... אתם יודע, לחיות.

עדינה: מישהו מנסה לעבוד עלינו, לבלבל אותנו באמצע החקירה.

אלירן: יש פה יותר מדי תפניות, בעלילה הזו, יותר מדי...

שיר נשמע לפתע ברקע ומפסיק את אלירן, שקופץ מבוהל מהצלילים.

אבישי: אימאלה!!!!

כולם מביטים סביבם, לא מבינים.

עדינה (מביטה סביבה): מה זה?

שרי (הזמרת, מתחילה לשיר את "לעולם בעקבות השמש"): "יום חמים..."

עדינה: מאיפה זה בא?

שרי: יום קסמים, יום תמים...

עדינה: מה קורה פה???

אבישי: זה סלולרי.

שרי: הלכנו עם השמש בערוב, יום זהוב...

אבישי (לקהל): הסלולרי שר. אנא כבו את...

חני (מתפכחת): זה ממני!!

שרי: ...לילה טוב, היה לנו ליל אמש, בוקר קס, מול היס...

חני פותחת את התיק שלה ומחפשת את הפלאפון.

שרי: אי משם, נכנס היום בשער...

עדינה: תעני כבר!!

שרי: בחלון, עץ אלון...

חני (עדיין מחפשת את הפלאפון בתיק): שנייה...

אבישי: רק תלחצי על ה...

שרי: ונוילון ניצלו באור השחר...

עדינה: תשתיקי את זה!!!

שרי: כן! כן! כן!!!

חני (עונה לפלאפון): כן! כן! כן!!!

פרוספר נכנס בסערה לתוך הבית, מדבר בפלאפון. הוא לא שם לב לאף אחד, מרוכז בפלאפון.

פרוספר (מדבר לפלאפון): חנילה, (מתקן את עצמו) חנה, תקשיבי, אל תדברי, פשוט תקשיבי.

חני: אני...

פרוספר (לפלאפון, לא שם לב לנוכחותה): אני חשבת על זה ואני גיליתי דברים, אני גיליתי **דברים**. את שומעת אותי?

חני: פרוספר?

פרוספר: בדיוק הגעתי לשוסטרמן, (צועק) שוסטרמן?? שוסטרמן, יא מנוול, עליתי עליך!! איפה אתה?? (חוזר לפלאפון) פשוט תקשיבי, חני!!! אני הבנתי משהו.

אבישי: פרוספר!!

פרוספר (לאבישי): שנייה... (לטלפון) אני נלחם עליך, חני, זה מה שאני עושה... וכל מה שהיה בינינו, כל מה שעשיתי, כל מה ש... הכל מים מתחת ל...

פרוספר נעצר. הוא מפנה את מבטו לאבישי. שניהם נראים מבולבלים.

פרוספר: מה אתה עושה פה?

אבישי: מה אתה עושה פה?

פרוספר: איפה חני? מה עשית לחני שלי? איפה חני??

חני: אני פה.

פרוספר פונה אליה, מבוהל. הוא מיד מחבק אותה בייאוש. זהו חיבוק מכאיב.

פרוספר: חנילה!!! כמעט חטפתי התקף לב.

חני (מנסה להשתחרר מהחיבוק שלו): שחרר... לי...

פרוספר (מרפה ממנה): חשבתני שאיבדתי אותך.

חני: ...ת'אף.

פרוספר: אבל אני לא מאבד אותך יותר, אני לא מוותר עליך, אני נלחם, לא משנה מה היה.

חני: פרוספר...

פרוספר: זה מה שאני עושה, נלחם. אני מצטער שלא סיפרתי לך על הכסף, אבל יש לזה הסב...

פרוספר נעצר.

הוא מביט סביבו ורואה, בפעם הראשונה, את אלירן ואת עדינה.

פרוספר: רגע, מה קורה פה? (לעדינה) מי את?

עדינה: מי אתה?

אלירן: פרוספר, עדינה. עדינה, פרוספר.

פרוספר: מה אתם עושים פה? איפה שוסטרמן?

עדינה (מראה לפרוספר את הגופה): שוסטרמן מת.

פרוספר (שם לב בפעם הראשונה לגופה): מת? זה שוסטרמן??? מה קרה לו? מה עשיתם לו? הוא מת? מת? שוסטרמן, אתה מת? (מרים את הסדין ומביט בגופה) למה הזוּבִי

שלך עוד עומד? (לאבישי) למה הזובי שלו עוד עומד? מה עשיתם לזובי שלו? מי עשה את זה?

חני: פרוספר...

פרוספר: וואו, זה טורף את כל הקלפים. הקונספירציה התרסקה.

עדינה: על מה אתה מדבר?

פרוספר: שוסטרמן היה המפתח לכל הפרשה הזו, מי שידע על הכסף, מי שפגש את נעמי ותמרן אותה לבוא אלינו... נכון, נעמי?

פרוספר מביט אחורה, לעבר דלת הכניסה.

עדינה: על מה הוא מסתכל?

פרוספר (צועק): נכון, נעמי??

נעמי לא שם.

פרוספר (לדלת): נעמי???! עכשיו זה התור שלך להיכנס!!!!

כולם מביטים לעבר דלת הכניסה. נעמי לא שם.

עדינה: אל מי הוא מדבר?

פרוספר: אל נעמי. היא הייתה בבית שלנו.

חני: מה???

אבישי: בבית שלכם? למה לא עצרת אותה?

פרוספר: היא אמרה לי שהיא לא עשתה שום דבר.

אבישי: והאמנת לה?

חני: נתת לה לברוח? היא הייתה בבית שלנו ואתה נתת לה לברוח?

אלירן: אני היחידי שלא מבין מה קורה פה?

פרוספר: נעמי לא לקחה לנו את הכסף.

חני: מאיפה אתה יודע?

פרוספר: כי אם היא גנבה, למה שהיא תחזור אלינו?

חני: מתי היא חזרה?

אבישי: אז מי גנב?

פרוספר: חשבתי על זה בדרך לפה. השאלה החשובה כאן היא לא המי אלא הלמה. למה שמישהו יעשה את מה שהוא עשה ובשביל מה? איך הילדה הזו ידעה עלינו, על הפרופסור, על אלירן, על... (לעדינה) מי את שוב?

עדינה: אני האגרוף בפרצוף שלך אם לא תגיע לעיקר.

אבישי: מישהו יכול להגיד לי למה אנחנו מקשיבים לו?

פרוספר: לכאורה, אנחנו ניצבים מול סודוקו לא פתיר כשבפינה הימנית יכול להיות ארבע אבל יכול להיות גם שבע ואין לך שום יכולת לדעת מי זה מי או מה זה מה והאם הסודוקו בכלל פתיר ואתה חושב וחושב ושנייה לפני שאתה מרים ידיים, אתה פתאום מבין שהחמצת משהו שהיה שם כל הזמן, משהו ששכחת או שלא שמת לב אליו או שהעדפת לא לשים לב, מספר חדש שמארגן מחדש את כל הלוח.

עדינה: נו, ו...

פרוספר: הדבר היחידי שבו אין לי ספק, הוא שאין פה חפים מפשע בסיפור הזה.

אלירן: זה כולל גם אותי?

פרוספר (ציני): לא, אתה מקבל פס. ברור שזה כולל אותך!!

עדינה: נו, ו?

פרוספר (לאבישי): בואו נתחיל בך, (בלעג) פרופסור.

אבישי: בי? במה שיקרתי?

פרוספר: קודם לכול, אתה לא פרופסור. אני הסתכלתי באתר של אוניברסיטת חיפה!!!

חני: אתה לא פרופסור?

פרוספר: לא, הוא לא פרופסור. למעשה, אבישי קינן הוא... (בטון מאשים) דוקטור!!

אלירן: אלוהים ישמור!!! (לוחש לעדינה) מה זה אומר?

פרוספר: הדבר השני הוא האודיסאה.

אבישי (פרוספר נגע בנקודה רגישה): אני כפסע מהפרופסורה!!

אלירן (מתקן אותו): אודסה.

פרוספר: אני שואל את עצמי האם הספר שעליו אתה מדבר, לא היה קיים מלכתחילה.

אבישי: איך אתה מעז?

פרוספר: האם הוא היה מהדורה ראשונה? האם היה חתום על ידי שאול טשרניחובסקי?

אלירן (מתקן אותו): ט-שרניחובסקי.

פרוספר (כאילו תפס את אלירן במלכודת שטמן לו): אהה ההה!!! כאן בדיוק אנחנו מגיעים למועמד הבא לתפקיד הפושע, אלירן, הידוע יותר בכינויו "הדביל".

אלירן: אני? מה איתי?

פרוספר: האם אתה באמת טיפש כמו שאתה טוען? או שמא, יש בדביליות שלך יותר ממה שנראה לעין הפשוטה? כי אין ספק, שעל פניו, אתה טיפש.

אלירן: אתם יודעים משהו? "לפעמים אני תוהה האם העולם מנוהל על ידי אנשים חכמים שמהתלים בנו, או שמא על ידי טיפשים שבאמת מתכוונים לכך." (מבטא את שמו לא נכון) מֵאָרְק טוֹיֵן.

כל הנוכחים מביטים על אלירן, המומים.

אלירן: מה?

אבישי: מי אתה בדיוק?

אלירן: "מהי זהותו של אדם אם לא..."

פרוספר (ממהר לקטוע אותו): טוב, שקט. איפה הייתי?

עדינה: אנחנו נשאר פה כל הלילה?

פרוספר (נזכר, לאלירן): היה דבר אחד, רמז אם תרצו, שאמרת ועורר אצלי סקרנות. שלמה ארצי. אתה שָׁרְתָּ, ואני מצטט (כאילו היה פרופסור שהקריא את שייקספיר) "עכשיו אני מחיש את צעדי, היא מסתכלת בחלון, רואה אותי עובר בחוץ, היא לא יודעת מה עובר עלי." תקשיבו טוב טוב "בתוך עיניה הכחולות, ירח חם תלוי. היא מוציאה את בגדיי, אוכלת לבד ת'תות" ... (כאילו גילה את אמריקה) שמעתם מה אמרתי? מחיש, חלון, עובר, כחולות, חם, תות.

אלירן: מה זה אומר?

פרוספר (סופר בידי את הממצאים): שלמה ארצי, טשרניחובסקי, אודיסאה... מסכת שקרים.

אבישי: מישהו מבין על מה הוא מדבר?

פרוספר: על פיסות הסודוקו שלאט לאט מארגנות עצמן לכדי תמונה גדולה.

עדינה (רותחת מזעם): מה התמונה הגדולה???

פרוספר: עוד שנייה אני מגיע לשם, אבל אני מבקש... (נתקע) איפה הייתי?

חני: שכחת את עדינה.

עדינה: אותי?

חני: כן, אותך. מספרת הסיפורים הגדולה, האלמנה ממוצקין, בוגדת סדרתית או שמא...

עדינה: או שמא...

חני: או שמא... או שמא... שקרנית אחת גדולה!!

עדינה: מעולם לא שיקרתי.

חני: שיקרת לאמציה, שיקרת לשעיה, שיקרת גם לקלמן. מי יודע, אולי את משקרת גם לנו, אולי את הנוכלת האמיתית שמפעילה את הנערה.

עדינה: יא בת של...

פרוספר (קוטע אותה, כאילו נזכר במשהו): כן!!! ועכשיו אני מגיע לפיסת הפאזל האחרונה שנתרה לנו...

אבישי: אתה הולך לסיים מתישהו?

אלירן: אנחנו בפאזל עכשיו?

פרוספר: אני חוזר לשאלה המקורית שלי.

אלירן: איך?

פרוספר (מתקן את אלירן): למה!! למה נערה צעירה תעבור בין בתים ותרקן אותם? ואיך...

אלירן (מתקן אותו): למה?

פרוספר (לאליירן, לא מבין): מה?

אלירן: למה איך? כלומר אם לא למה אז למה איך ואם איך אז איך איך ואיך לא למה?

כולם מנסים להבין מה אלירן אמר. חני היא הראשונה להיכנע.

חני (לפרוספר): עזוב אותו, תמשיך.

פרוספר (מתקן אותה): חסרה פיסת פאזל אחרונה... **מישהו** נוסף. מישהו שני. אדון הבובות האמיתי, סוכן חשאי שמפעיל אותנו ללא ידיעתנו. מישהו שהייתה לו הזדמנות, מניע, ואת הרצון לבצע את הפשע הזה.

אבישי: מי??

שקט ארוך. כל הנוכחים מביטים האחד על השני בחשדנות.

זהו הרגע הגורלי שבו זהות הפושע/ת אמורה להיחשף.

לאחר שניות לא קצרות, פרוספר מפנה את מבטו לחני.

חני: מה? (פרוספר לא מדבר, ממשיך להביט בה) מה אתה מסתכל עלי ככה?

פרוספר (עצוב): למה?

חני: למה מה?

פרוספר: למה לא סיפרת לי?

חני: אני? אתה חושב שאני עשיתי את זה?

פרוספר: הסיבה שפחדתי לספר לך על הכסף זה שתקחי אותו ותברחי ממני. וזה באמת מה שקרה, או מה שהיה אמור לקרות. את גילית על הכסף והחלטת לעזוב אותי, אז את ארגנת את כל הסיפור הזה רק בשביל שיהיה לך אליבי, בשביל שלא נקרא למשטרה ובשביל שתוכלי לברוח ולהתחיל חיים חדשים בלעדיי. נכון?

חני לא עונה.

אבישי: רגע, רגע, רגע... אם זו חני, אז מאיפה הפתק?

פרוספר: איזה פתק?

אבישי: הפתק שנעמי כתבה שמצאנו על הגופה.

עדינה: מישהו בכלל קרא את הפתק חוץ ממנה?

אלירן (מתקרב לחני): תראי לי את זה.

אלירן לוקח מחני את הפתק שלכאורה נעמי השאירה על הגופה. הוא מניף את הפתק הריק בגאווה לכל הנוכחים.

אלירן: ריק. היא המציאה הכל. (לחני) את המצאת הכל... (לשאר הנוכחים) ואתם עוד חשבתם שאני דביל. (מניף את הפתק באוויר) דביל או לא דביל? אהה? דביל או לא דביל?

עדינה (מיואשת מהדבילות שלו): תסתכל בצד השני.

אלירן הופך את הצד של הפתק וקורא מה כתוב שם.

אלירן (מושפל): אהה.

אבישי: אז מה עם נעמי?

נעמי: מה איתי?

כל הנוכחים מביטים מבוהלים על נעמי, שעומדת בכניסה מחזיקה באקדח בידה. נעמי גם אוחזת בתיק מלא בדברים שגנבה.

אלירן: נעמילה... מה את עושה?

נעמי (לחני): איפה הכסף? (חני לא עונה) איפה הכסף שאלתי?

פרוספר: מאיפה האקדח הזה?

נעמי: מכס, זה מאיפה. (לחני) איפה הכסף?

אבישי: רגע, רגע. אתן שיתפתן פעולה?

נעמי: לא שיתפנו שום דבר. היא שיחקה בי, האישה הזו, היא ושוסטרמן. הוא סיפר לי עליכם מתוך ידיעה שאני אבלע את הפיתיון ואבוא אליכם ואז אשא באשמה של כל מה שגנב. היא ושוסטרמן היו בזה ביחד.

פרוספר (לחני): שוסטרמן סיפר לך על הכסף. אשתי והחבר הכי טוב שלי.

חני: מה ציפית שאני אעשה? מה יכולתי לעשות? לקבל את זה שהחזקת אוצר בבית שלנו ולעשות את עצמי שאני לא יודעת? אל תסתכל עלי ככה. זו הייתה הדרך היחידה לברוח מהנורמליות הזו שגמרה לי את החיים.

פרוספר: מה רע בנורמליות? ממתי הנורמליות נהפכה למילת גנאי? כן, אני נורמלי גאה שחי חיים נורמליים, אבל גם את נורמלית, אם תרצי או לא, זה הגורל שלך, להיות חלק מהנורמליים...

נעמי: טוב, בוא לא נפצח במונולוג...

פרוספר (כבר בתוך המונולוג, בפאתוס): מה אנחנו, אם לא זן נכחד בעולם הלא נורמלי הזה?

נעמי (לעצמה, מיואשת): והוא מתחיל...

פרוספר: הנורמליים. אנחנו הלא נורמליים החדשים, שנהפכו ללא נורמליים בנורמליות שלהם. אני תמיד אהיה נורמלי. ואולי זה נשמע משעמם ואפור ולא דרמטי, אבל זה מי שאני (לחני) וזה גם מי שאת. נורמלית.

כל הנוכחים מביטים על פרוספר, חושבים על מה שאמר. אלירן שובר את השתיקה.

אלירן: רגע, רגע, רגע... (מנסה לחשוב) אני רוצה להבין.

אבישי (מביט בשעון שלו): טוב, אנחנו לא נצא מפה.

אלירן (מתעלם ממנו, ממשיך): אז שוסטרמן וחני תמרנו (פונה לנעמי) אותך לפרוץ לבית שלהם בשביל... לגנוב לפרוספר את הכסף שהוא הסתיר ולבית של עדינה ושל אבישי...

נעמי: אבישי היה רעיון שלי...

אלירן (שובר את הראש): אבל אז שכחת את היומן שלך אצל אבישי...

נעמי (כמו אימא שמובילה את הילד לפתרון בעיה מתמטית): לא בדיוק...

אלירן: היומן, היומן... את שכחת את היומן אצל אבישי ב... בכוונה?

אבישי: הדפטר היה מפוברק?

נעמי (גאה): נכון מאוד, ולמה פיברקתי אותו?

אלירן: ל... ל... לבלבל אותנו?

אבישי: שנרדוף אחרי הזנב של עצמנו.

אלירן: ואז...

נעמי: תמשיך, אתה מסוגל...

אלירן (חושב ארוכות): ואז בלילה אצל פרוספר הבנת שחני עבדה עליך...

נעמי: כן ואז...

אלירן: ואז בבוקר המשכת לעדינה ואחר כך ל...

נעמי: אחר כך ל...

אלירן: אחר כך ל... אחר כך ל... המשכת ל... שוסטרמן?

נעמי: יפה מאוד.

אבישי: ואז את...

נעמי (קוטעת אותו): לא, אל תעזור לו. הוא יכול לבד. (לאלירן) ואז...

אלירן: ואז את... ואז את... מצאת את... פרוספר, (מתקן את עצמו) שוסטרמן, ואז הרגת אותו ואחרי שהרגת אותו שתלת את המכתב ביד שלו ואז חזרת לפרוספר כי רצית שפרוספר יוביל אותך לחני שתביא לך את הכסף?

נעמי: יפה מאוד, בייבי.

אלירן מחייך בגאווה.

נעמי: חוץ משוסטרמן. (מצביעה על הגופה) כשהגעתי, הוא שכב ככה.

אבישי : את מצפה מאתנו להאמין לך?

נעמי (צועקת) : מעניין לי תיתחת מה תאמינו!!!

פרוספר : אז מי כן רצח את שוסטרמן?

אבישי (מצביע על נעמי) : **היא** רצחה את שוסטרמן.

נעמי : אני לא רצחתי את שוסטרמן!!

עדינה : מישוהו כן רצח אותו. כשאני עזבתי אותו הוא היה בסדר גמור.

פרוספר : כשעזבת את מי?

עדינה : שוסטרמן.

פרוספר : מתי היית אצלו?

עדינה : הבוקר.

חני : מה? מתי הספקת?

עדינה : הגעתי לקוויקי בוקר.

חני : קוויקי בוקר?

עדינה : ואז חזרתי הביתה.

חני : קוויקי בוקר??

אבישי : אז את הרגת את שוסטרמן.

עדינה : אני?

פרוספר : הקוויקי הרג אותו.

חני : את... והוא... קוויקי??

עדינה : אבל אני... והוא... כשעזבתי אותו הוא... (פתאום מבינה מה עשתה) אלוהים... שוסטי...

כולם מביטים עצובים על הגופה. פרוספר מתקרב לשוסטרמן ומרים לשנייה את הסדין שמכסה אותו. אלירן מביט גם הוא על האיבר.

פרוספר : עדיין עומד.

אבישי : רגע, אז מי את באמת?

נעמי (שוב עושה עצמה נערה שברירית): השם האמיתי שלי הוא נורית, יתומה לשני הורים
אהובים שנהרגו בתאונת דרכים לפני חמש שנים. מאז שההורים שלי מתו, אני נגררתי
לעולם הפשע כמוצא אחרון, בשביל לטפל בשני האחים הקטנים שלי, יואב ודודן.

אבישי: באמת?

נעמי (השטן שוב יוצא): מה אתה חושב? טמבל!!

אבישי: איזה ציניות. איזה דור ציני.

נעמי: טוב, בואו נתקדם. (מניפה את האקדח שלה לחני) אני שואלת אותך בפעם
האחרונה. איפה הכסף??????

פרוספר: תקשיבי, חמודה.

נעמי: אל תקרא לי חמודה.

פרוספר: האקדח שלך...

אלירן (קוטע אותו): רגע, תנו לי. (לנעמי) נעמילה...

אלירן מתחיל להתקרב אליה, נרגש, מאוהב.

אלירן: אולי קשה לי להתרכז, כי יופיך עוד מהמם אותי...

נעמי: מה?

אלירן: ...קשה להגיד חבל או לומר אולי...

נעמי: על מה אתה מד... (לחני) תביאי את הכסף שלי!!!

אלירן: ...במקום זה, אני רוקד וצועק לירח "רד". ומאשים את העולם בכאבי...

נעמי: שוב שלמה ארצי? אתה רציני? (מנופפת לעברו את האקדח) אתה לא רואה את זה?

אלירן (מתעלם ממנה, ממשיך): הייתה תקופה כזו שהאושר בא בזעם...

נעמי: זה לא הזמן עכשיו ל...

אבישי: אלירן!!

אלירן ממשיך להתקרב אליה, היא נסוגה אחורה, חסרת אונים. האקדח עדיין מונף לעברו.

אלירן: צחקנו מהכל, שרפנו את מה שבא ליד...

נעמי (נסוגה ממנו): תתרחק ממני...

פרוספר: האקדח הזה, הוא לא...

אלירן (קוטע אותנו): לא נשאר לנו אלא לחבק את הצער, להגיד "אתמול היה טוב" אהובה שלי, "אבל יהיה גם מחר..."

נעמי: אני יורה.

אלירן כבר ממש צמוד אליה. לנעמי אין לאן לסגת, היא כבר צמודה לקיר.

אלירן: אתמול היה טוב...

נעמי: אלירן...

אלירן (אוחז באקדח שמכוון לבטנו): אתמול היה טוב...

נעמי: אל תתעסק איתי...

אלירן: אתמול היה טוב...

נעמי: שלא תעז ל...

אלירן (תופס את האקדח): ויהיה גם מחר...

האקדח של נעמי נפלט מלווה בצעקה מחרישת אוזניים שלה. אלירן נעצר, מביט המום על נעמי.

אבישי (בהתקף חרדה): היא הרגה אותו!!! לא טוב, לא טוב, לא טוב...

אלירן נוגע בבטן שלו.

נעמי (מפחדת): בייבי?

אבישי: לא טוב, לא טוב, לא טוב...

אלירן נסוג אחורה, מקופל כולו.

נעמי: סליחה, אהוב שלי, לא התכוונתי.

אלירן (רועד): קר לי.

אבישי: לא טוב, **ממש** לא טוב...

נעמי: מה עשיתי? אלירן? תישאר איתי!!!

אלירן: קר לי, נעמי.

נעמי: אל תלך, אני אוהבת אותך, שמעת אותי? אל תלך.

אלירן (רועד): קר לי...

פרוספר: זה אקדח מים.

אלירן: אני הולך למו...

שקט. נעמי מביטה באקדח שלה ויורה בו שוב ושוב, מוציאה סילוני מים לכל עבר.

אלירן מביט בבטן שלו ורואה אותה רטובה ממים. עדינה מתפקעת מצחוק.

נעמי: אתה בחיים?

אלירן: אני...

נעמי מיד מחבקת את אלירן, משהו בה התפרק.

נעמי: בייבי, חשבתי שאיבדתי אותך.

אלירן (בפאתוס): גם אני חשבתי שאיבדתי את עצמי, וברגעים האחרונים שלי בחיים, פתאום הבנתי מה באמת חשוב. את יודעת מה? אהבה.

נעמי (מאוהבת): אוי, אתה כל כך טיפש.

אלירן: את אוהבת אותי? (נעמי מהנהנת) אז למה את לא בוכה?

נעמי: אני מנסה, אבל יש לי מעצור.

עדינה: את הולכת לכלא, מתוקה.

נעמי (פורצת בבכי): או, עכשיו זה מגיע.

אלירן: בואי לפה, יפה שלי.

אלירן מחבק את נעמי, שמתמסרת לו. אבישי מתרומם לפתע, אחרי ששם לב למשהו באמצע החדר.

אבישי (צעקה מחרישת אזניים): אבא!!!

כל הנוכחים קופצים מבוהלים, מביטים על אבישי שבינתיים בוהה בספר שמסתתר בכיס האחורי של התיק של נעמי.

אבישי מתקרב לתיק, מוציא את הספר ומחבק אותו, כמעט מתעלס אתו.

אבישי (מנשק את הספר): אבאלה!! אבאלה!!!

כל הנוכחים מביטים בו, נבוכים. אבישי מפנה את מבטו לחני.

אבישי: חני... אם את עדיין רוצה לברוח (מצביע על פרוספר) מהנורמליות שגמרה לך את החיים... שתדעי שההצעה שלי...

חני: וונציה.

אבישי: כן, הנסיעה לוונציה. היא עדיין עומדת בעינה... ההצעה.

חני נראית מבולבלת, לא יודעת מה להגיד. לאחר כמה שניות פרוספר עוזר לה.

פרוספר: לכי אתו. את צדקת. מגיע לך מישהו טוב יותר. מישהו שלא ישעמם אותך. (קולו רועד, אבל הוא ממשיך) מישהו שמבין באמנות ובתרבות, מישהו שלא משקר לך. מישהו שהוא... מישהו שהוא... לא אני... (פרוספר פורץ לפתע בבכי) אל תעזבי אותי, חנילה. אני מתחנן. אני כלום בלעדייך. את מקיימת אותי, את הסיבה לחיים שלי, את המלכה שלי, את הכל. אל תעזבי אותי, אהובה שלי.

חני: אל תבכה.

פרוספר: אני אשתנה. אני אשתפר. את תשפרי אותי, תהפכי אותי לפרוספר משופ... (חושב קצת) האלרגיה נעלמה! האלרגיה נעלמה!! רואה, חנילה? האלרגיה נעלמה והכל בזכות... (פורץ שוב בבכי מביך) אל תעזבי אותי. אני מתחנן. אל תעזבי אותי, אהובה שלי.

חני: אל תבכה.

פרוספר: תני לבכות.

חני: אבל כשאתה בוכה, גם אני בוכה.

פרוספר: אז תבכי.

חני מתחילה גם היא לבכות. פרוספר מביט בה, מוחה את דמעותיה.

חני (נבוכה): יופי, עכשיו גם אני בוכה.

פרוספר (בוכה איתה): תבכי, תבכי, שחררי הכל... מגיע לנו קצת לבכות.

חני: אתה סולח לי?

פרוספר: סולח לך? לא עשית שום דבר. בסך הכל גנבת מעצמך. אני זה שצריך להתנצל.

חני: תראה אותנו, כמו ילדים קטנים.

פרוספר שוב מחבק את חני, שניהם מתפרקים זו על זרועותיו של זה.

אבישי פורץ לפתע גם הוא בבכי.

עדינה (לאבישי): נו, מה? עכשיו גם אתה?

אבישי: לא יודע, המון מתחים השתחררו עכשיו, המון אמוציות, אז אולי לא השגתי את האישה בסיפור הזה, אבל הגענו פה לתובנות לגבי עצמנו. עברנו תהליך. עברנו איזה... (מרים את הספר אל על) אודיסאה אם תרצו. זה מאוד מרגש מה שקורה פה. כי מה אנחנו בעולם הזה אם לא נשמות בודדות שזקוקות ל...

עדינה (קוטעת אותו): אויש, תסתום כבר. בוא לפה.

עדינה מושכת את אבישי ונותנת לו נשיקה. שלושת הזוגות – פרוספר וחני, נעמי ואלירן ועדינה ואבישי – מחובקים זה עם זה. לאחר כמה שניות עדינה נסוגה מאבישי.

אבישי (המום): ...אהבה.

עדינה מביטה סביבה, מוקפת בחבורה של בכיינים שממררים בבכי. זוהי הילולה מביכה של יללות. ההצגה הגיעה לסופה.